

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Shipton_Paul-Drsnej_Brouk-Zahrada_strachu.PDB

PDB Name: Shipton_Paul-Drsnej_Brouk-Zahra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Paul Shipton

Drsnej Brouk

Zahrada strachu

Věnováno Vicky, která ví, jak vyvádím, když kolem poletuje vosa

1)

Slunce začalo znechuceně klouzat pod obzor. Věděl jsem, jak mu je. Měl jsem za sebou dlouhý den, který navíc ještě neskončil. Měl jsem pocit, jako bych desetkrát prošel celou Zahradu od jednoho konce na druhý. A taky že ano. Bolely mě nohy - všech šest - a celý ten případ už mě začínal zatraceně štvát. Chtělo se mi zalézt někam pod kámen, jenže zoužel prostě musí dělat, co je třeba, zvlášť když ji za to někdo platí.

Jmenuju se Muldoon - Všivák Muldoon. Jsem čmuchal - tedy bsoukromý vyšetřovatel, pokud to chcete oficiálně. Jsem nejlepší čmuchal v celé Zahradě, a navíc nejlacinější. Po pravdě řečeno jsem jediný čmuchal, kterého si můžete v Zahra-dě najmout. Tedy jediný, co je ještě naživu.

Makal jsem zrovna na případu pohřešovaného hmyzu. Nebyla to žádná světoborná záležitost, ale v naší branži musí jeden brát, co se namane. Aspoň je na nájem.

Toho dne ráno jsem jen tak posedával v kance-láři a lámal si hlavu, do čeho se pustit. Uzavřel jsem zrovna jeden velký případ mimo město, teď jsem ale byl zase tady a rozhlížel jsem se po práci.

Brouk přece musí jít, no ne? Všude kolem bylo tak dokonale mrtvo, že se mi dokonce začaly hlavou honit myšlenky na jarní úklid.

O hodinu později jsem pořád ještě myslel na totéž, když vtom jsem zmerčil potenciální klienty - od kvě-tinových záhonů ke mně lezli tři škvori. To mě zaujalo - na tomhle konci Zahrady moc často škvory nevidíte. Většina z nich se drží v exklu-zivním koutě poblíž popelnic u domu. Chvilí se nervózně motali kolem jednoho trsu trávy a něco si mezi sebou špitali. Nic jsem nedě-lal a čekal jsem. Když v sobě našli dost kuráže, zamířili k mé kanceláři, kterou jsem si zřídil na hliněném plácku pod růžovým keřem. Protáhli štíhlá hnědá těla plevem, který slouží jako vstupní dveře. Největší z nich promluvil.

„Pan Muldoon?“ zeptal se.

„Všivák. Jmenuju se Všivák.“ (Leze mi na ner-vy, když mi někdo říká pane.) „Co byste potře-bovali, vážení?“

Habán se představil jako Larry. Fajn jméno, pomyslel jsem si. Larry obstaral veškerou kon-verzaci, zatímco druzí dva povzbudivě příkyvo-vali.

„Jde o Eddieho, o našeho bratra,“ vysvětloval Larry. „Ztratil se...“

Druzí dva potřásli hlavou.

Nemuseli se obtěžovat - evidentně šlo o his-torku, kterou jsem slyšel už nejmiň miliónkrát. Na tom, že se v Zahradě občas ztratí nějaký brouk, není nic moc zvláštního. Vypadalo to ale, jako by trojice škvorů čekala, že se začnu na ně-co vyptávat, tak jsem jim vyhověl. Pro klienta všechno.

„Kdy zmizel?“ zeptal jsem se. Odněkud jsem konec konců začít musel.

Larryho tykadla se při řeči neklidně komíhala sem a tam. Tenhle chlapík byl pěkná nervóza.

„Naposled jsme ho viděli včera pozdě večer...“

„A neřikal něco - nenaznačil třeba, že by se chystal někam jít?“

Larry zaváhal. To jednomu ze zbývajících dvou poskytlo příležitost vložit se do hovoru.

„Říkal, že půjde na louku!“ vyhrkl.

Larry zavrtěl hlavou.

„Eddie v jednom kuse mluvil o tom, jak se jednoho dne vypraví na lou-ku. To ale bylo všechno - byly to jen řeči. Nemyslel to vážně... Eddie toho vždycky spous-tu napovídal, ale doopravdy by to nikdy neudě-lal...“

Přikývl jsem, ale věděl jsem svoje. Kolik už jsem viděl mladých hmyzích neviňátek s hlavou plnou snů o lepším životě mimo tuhle Zahradu - na louce na protějším břehu potoka? Ti všichni si mysleli, že život tam bude snazší.

Mysleli si, že tam budou mít možnost trávit dny hezky v klíd-ku a že se nebudou muset v jednom kuse strachovat, že je sežere nějaký pavouk, pták nebo prostě brouk odvedle. Aby bylo jasno, pohádky mám rád zrovna tak jako všechna žoužel, jedno jsem ale věděl: život na louce je stejně tvrdá makačka jako tady v téhle pekelné díře, v téhle Zahradě, co jí říkáme domov. Jestli se Eddie vydal na louku, neexistovala záruka, že se tam dostal. Říkal jsem si ovšem, že odrazovat klieň-ty nemá smysl.

„Třeba se na tu louku doopravdy vypravil, a mohlo se stát, že se cestou dostal do maléru. Jestli je to tak, snad bych ho mohl najít," prohlásil jsem.

Slíbil jsem jim, že se po Eddiemu poohlédnu, nebo že se přinejmenším pokusím sehnat nějaké informace o tom, kam se poděl. Sdílel jsem jim výši svého denního honoráře - plus výdaje - a nepřipadalo mi, že by jim to zrovna vyrazilo dech.

Než odešli, Larry se ke mně naklonil.

„Ještě něco, pane... ještě něco, Všiváku," za-mumlal. Mluvil tiše, aby ho bratříčci neslyšeli. „Eddie se pakuje s pěkně drsnou partou. Má hodně kamarádů mezi vosama. V jádru je to ale hodnej kluk..."

„Udělám, co bude v mejch silách, Larry," slíbil jsem. „Kde vás seženu, pokud něco zjistím?"

Larry mi pohlédl přímo do očí. „Máme takový hnízdečko u popelnic. Budeme tam."

A pak zmizeli, vnořili se do trávy jako trojice jantarových torpéd.

2)

A tak jsem zbytek dne strávil tím, že jsem se honil sem a tam celou Zahradou - a pokoušel se přitom zjistit, co se stalo se škvozem Eddiem.

Pro začátek jsem se trochu poptával kolem patia. Nikdo, s kým jsem mluvil, mi nebyl schopen poskytnout žádnou zvláštní informaci. Narazil jsem na partu škvoří omladiny, která mi prozradila, že se Eddie považoval za bouráka, jak se patří - v jednom kuse se chvástal, že ze Zahrady vypadne.

Kousek od nádob se smetím jsem mluvil s tiplicí s nohama jako hůlčičky, která mi řekla, že škvor Eddie byl brouk, co si koledoval o malér, a že by ji jen potěšilo, kdyby si ho doopravdy vykoledoval. Nic víc mi říct nechtěla, ale dopo-ručila mi, abych si promluvil s Eddieho kama-rádkami vosami.

Zdvořile jsem jí poděkoval, ale rozhodl jsem se, že se její radou řídit nebudu - tady v Zahradě se na vosy nikdo neobrací, pokud absolutně nemu-sí. A pokud nemá zájem nechat se ubodat k smr-ti. O což já osobně nestojím. Neměl jsem zatím žádnou stopu, pomalu jsem si ale začal skládat obrázek pohřešovaného brou-ka. Larry měl nejspíš pravdu - bratříček Eddie patřil k těm hmyzákům, co je v Zahradě pálí půda pod nohama.

Rozhodl jsem se, že své úsilí soustředím na Vý-chodní čtvrt' Zahrady, protože tím směrem leže-la louka. Vypτάval jsem se každého, koho jsem tam našel, nikdo si ale Eddieho nevšiml. Červi, brouci, mouchy - nikde ani t'uk. Začínal jsem toho mít plné zuby. Někdo ho přece vidět musel, nebo ne?

Rozšířil jsem záběr pátrání a vydal se dál na jih. Hodinu za hodinou jsem se jako idiot pachtil po trávě, hlíně, betonu a zase po trávě. A jak den líně ubíhal, začínal se mě pomalu zmocňovat dojem, že se v Zahradě děje něco nenormálního. Nedokázal jsem říct, co to přesně je, ale připa-dala mi nějak jiná než předtím. Všude kolem by-lo plno nějaké nové nervozity - toho šimrání, co cítíte v kostech, když se schyluje k bouři - když ve vzduchu visí malér. Všichni brouci, se kterými jsem mluvil, mi připadali neklidnější a uzavře-nější.

Když jsem se světil jednomu štítonoši, že pát-rám po pohřešovaném škvorovi, odsekl: „A co má bejt? Pověz mi, kdo dneska není pohřešovanéj." A pak si běžel po svých.

Takhle to šlo až do večera. Mluvil jsem s celými tucty nejružnějších hmyzáků a nepokročil jsem ani o píd' - neměl jsem jedinou stopu, která by mi napověděla, co se škvorovi Eddiemu stalo. A pak jsem narazil na Jaka...

Zmerčil mě shora, se zabzučením se snesl dolů a usadil se na travnatém drnu přede mnou. Jake je sameček mouchy domácí. Navíc je to feťák závislý na cukru, za což vděčí tomu, že jednou přistál v misce s kostkovým cukrem. Ted' už se bez toho svinstva neobejde. A když svou dávku cukru nedostane, celý se roztřepe a rozklepe; někteří brouci mu proto říkají Třasořitka Jake. Já osobně podobné přezdívky považuju za ne-zdvořilé.

„Jak se daří, Třasořitko?" pozdravil jsem.

„U-u-ujde to, V-všiváku," vypravil ze sebe Třa-sořitka Jake. Jeho fasetové oči tékaly ze strany na stranu a lehce se potácel. Pomyslel jsem si, že už si nejspíš nějakou dobu nešlehl.

„Pořád ještě mlsáš?" vyptával jsem se.

„P-p-pořád." Pak dodal: „Dost d-d-dlouho jsem tě neviděl, V-všiváku."

„Dělal jsem na jednom případě mimo," vysvět-loval jsem. Fajn, zdvořilostních frází už bylo dost. Ted' k věci.

„Poslyš, Jaku," prohodil jsem, „potřebuju něja-ký informace."

„Máš novej p-případ, Všiváku?"

Přikývl jsem. Jake mi občas prozradil něco z toho, co věděl, a já mu zase na oplátku sem tam prokázal nějakou tu službičku. Oběma nám ten-hle systém docela vyhovoval.

„Hledám jednoho škvora, jmenuje se Eddie. Mladěj kluk - přimíchá se do špatný společnos-ti a rád se vytahoval, že se vypraví na louku..."

Jake se na okamžik zamyslel. „Slyšel jsem povídat, že nějakýho škvora viděli dneska ráno tam d-dole u kompostu, tam u... u toho..."

Nedokázal se přinutit, aby to vyslovil. Nejspíš měl strach, že stačí, aby to řekl nahlas, a nějak tím na sebe přivolá

smůlu. Pomohl jsem mu.

„Dole u pavouka?”

Trásořitka Jake nervózně přikývl.

„Prošel kolem něj?”

Sotva jsem to vyslovil, bylo mi jasné, že je to hloupá otázka: ten pavouk, co bydlel dole u kom-postu, byl kolosální exemplář. Jak jste se jednou dostali do jeho blízkosti, na to, že byste „prošli”, jste mohli zapomenout.

Tak tedy... záhada byla vyřešená - Eddie skončil jako lehká svačinka v kusadlech pavouka. Nebude snadné říct to Larrymu a chlapcům. To nejmenší, co jsem ale mohl udělat, než jim to sdělím, bylo prověřit si to osobně. Jen pro jistotu.

Otočil jsem se k odchodu.

„Dík, žes mi to po-věděl,” loučil jsem se. „Běž si najít nějaký cu-krátko.”

„P-poslyš, Všiváku!” volal za mnou Trásořitka Jake. „Dávej si tam b-bacha.”

„Žádný strachy, Jaku, rozhodně se mu nechys-tám posloužit jako druhej chod.”

Jake zavrtěl hlavou. „Já tím nemyslím toho... no, víš přece, koho. Myslím vůbec bacha. V Za-hradě se dneska dějou nějaký divný věci...”

Usmál jsem se.

„Mně to tu připadá stejný jako vždycky - všivý,” odpověděl jsem. Byla ale prav-da, že i já jsem tu zvláštní atmosféru zazname-nal. A co to říkal ten štítonoš: „Kdo dneska není pohřešovanéj?” Co mělo tohle znamenat?

Za normálních okolností byl Trásořitka Jake spolehlivým zdrojem informací. Ted' se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá, a za-mumlal: „P-povídá se, že se to nějak mele mezi mravencema.”

To pro mě byla novinka. Mravenci se obvykle starali jen o sebe. Zaujalo mě to.

„Co jako se mezi nima má mlít?” zeptal jsem se.

„To n-nevím,” zahuhlal Jaké (a já ho znal dost dobře na to, abych poznal, že nelže). „Je to ale něco v-v-velkýho.”

Na okamžik jsem se nad tím zamyslel.

„Díky za radu, Jaku. A nezapomeň se podle ní zařídit taky.”

A pak se ztratil. Sledoval jsem, jak odlétá, do-kud z něj nebyla pouhá černá tečka, uhánějící vzduchem podél okraje trávníku.

Zamířil jsem na jih.

Pavučina byla obrovská. Na jedné straně byla přichycená ke staré plechovce od oleje a na dru-hé o hrábě, které stály opěně o hromadu kom-postu. Svým způsobem byla nádherná - jak se tak její vlákna leskla ve světle slábnoucích slunečních paprsků, když jste si ale připomně-li, k čemu slouží, už vám tak nádherná nepřipa-dala. Přemýšlel jsem o tom, kolik hmyzu už asi v jejím jemném vzorku našlo smrt.

Držel jsem se v bezpečné vzdálenosti. Pavouk nehybně dřepěl na boku sítě. Byla to gigantická obluda. Vypadal, jako by patřil někam do amazonského deštného pralesa a ne do zahrádky za-strčené za nějakým domkem.

A támhle, přímo uprostřed pavučiny, viselo všechno, co zbylo z Eddieho. Nebo jsem se alespoň domýšlel, že jsou to Eddieho pozůstatky, protože jistý jsem si být nemohl. Tělo bylo omotané pa-voučími vlákny a z poloviny už sežrané. Nebyl to hezký pohled.

Pofukoval svěží větrík. Pavučina se pohupo-vala, ale pavouk se ani nepohnul. Napadlo mě, že bych měl něco říct.

„Sbohem, Eddie,” pronesl jsem nahlas, přestože nebyl nikdo, kdo by mě slyšel. Pak jsem se oto-čil a vydal se na dlouhou cestu k popelnici.

Než jsem našel Larryho a jeho bratříčky, sne-sla se už téměř noc. Čekali na mne u štěrbin mezi betonovými dlažebními kostkami. Když vi-děli, že jsem přišel sám, bylo na nich znát zkla-mání.

„Zjistil jste něco?” zeptal se jeden z mladších bratrů.

„Jasně, mladej,” ujistil jsem ho. „Narazil jsem na jednoho moskyta, co říkal, že dneska ráno vi-děl škvara u plotu ve Východní čtvrti - a vypadá to, že ten škvor odpovídal Eddiho popisu.”

„Co tam dělal? Kde to bylo?” pípl bratříček čís-lo dvě.

„No, moc už se na to nepamatoval - znáte to, moskyti zrovna moc rozumu nepobrali. Že po něm snad chtěl, aby za něj dal sbohem jeho bráškům a aby jim vyřídil, že se bude mít báječně a že už se náramně těší na novej život, co povede tam na louce.”

Zdálo se, že když to dva menší škvoři uslyšeli, ulevilo se jim. S úšklebkem se po sobě podívali. Larry se tvářil míň přesvědčeně.

„Hmm... to znamená, že vám dlužíme za jeden den, co?” zeptal se opatrně.

Zavrtěl jsem hlavou. „Na případy pohřešovanéjch brouků nabízím dneska zvláštní slevu - sto procent. Řekněme, že mi jen dlužíte protisluž-bu... co vy na to?”

Larry přikývl. Otočil jsem se a nechal jsem je tam stát a vzrušeně brebentit o tom, co ted' asi brácha Eddie dělá. Zamířil jsem pryč a vlezl jsem na trávník - byl to skvělý pocit mít zase pod nohama trávu. Beton nemám rád.

Sám jsem nevěděl, proč jsem Larrymu a chlap-cům zalhal - rozhodl jsem se to udělat z náhlé-ho popudu. Možná že pod tou svou černou sko-řápkou jsem vlastně měkkota.

Jedno jsem ale věděl jistě - potřeboval jsem se napít.

3)

V Dixieho baru vládla obvyklá atmosféra. V lo-kálu byla hlava na hlavě. Bylo tu narváno hmyzáky a brouky z celé Zahrady a všichni tu byli jen za jediným účelem - pobavit se. Našli jste tu příslušníky nejružnějších hmyzích druhů a při-tom nikdo nikoho nesežral. U Dixieho platí jed-noduché pravidlo - Co není na jídelním lístku, to se nejí.

Proplétal jsem se davem. U barového pultu se poflakovala parta mladých švábů, kteří si sem vyrazili za večerní zábavou z Domu. Vedle před-váděl sameček pisivky svoje pancéřování mříže, která se tvářila víc než znuděně.

Usadil jsem se na své obvyklé místo a kývl jsem na Dixieho. Ten zrovna lelkoval na opačném konci baru, přežvykoval pampeliškový stonek a bavit se s nějakým ovádem. Když mě zaregist-roval, lině mi pokynul tykadlem.

Dixie je fajn chlapík, ale tak trochu slizoun, jestli víte, jak to myslím. Je to slimák. Když před pár lety přišel do Zahrady, zařídil si bar pod bal-dachýnem rebarborových listů. Kdysi jsem mu prokázal jistou službu a od té doby jsem u Dixieho vždy váženým hostem.

U berušky, která tu dělala číšnici, jsem si ob-jednal obvyklý drink - nektar s kapkou šťávy z ptačího zobu - udělal jsem si pohodlí a sledo-val jsem program. Na pódiu právě tancoval pavouk sekáč. Včely v kapele bzučely pořádně odvázanou melodií a tanečník ukazoval, co umí. Jeho šest nohou knitalo v takovém tempu, že mě unavovalo jen se na to dívat, takže jsem toho ra-ději nechal.

Přišel jsem k Dixiemu, abych hledal zapomně-ní, mimoděk jsem si však v duchu neustále pře-hrával události toho dne.

Na první pohled to byl naprosto jednoduchý případ: dychtivý mladý škvor, co chtěl za každou cenu vidět svět, a hladový pavouk, co čekal na odpolední svačinku. Konec příběhu - a navíc obe-hrané písničky.

Přesto mi na celé té záležitosti něco dělalo starosti. Něco tu nesedělo. Doráželo to úporně na moje podvědomí jako svrbění v místě, kde se prostě nemůžete poškrábat. Kde se sakra Eddie tam dole u hromady kompostu vůbec vzal? Podle toho, co říkal starší bráška Larry, mluvil Eddie v jednom kuse o tom, že se vypraví na louku. Jenže louka ležela právě opačným směrem než kompost. Co tedy Eddie tam na druhém konci Zahrady vlastně dělal? Tedy kromě toho, že po-sloužil jako večere. Kam měl namířeno? A jak to, že si nevšiml té pavučiny?

Co? Kde? Proč? Tyhle myšlenky mi bzučely v mozku jako hejno komárů. Spousta otázek a žád-né odpovědi. A co všechny ty ostatní věci - zprávy o dalších pohřešovaných broucích a atmosféra nervózního napětí, kterou byla Zahrada prosy-cená jako kouřem z ohnivé hranice? Nedokázal jsem se zbavit pocitu, že to všechno nějak souvi-sí s tím, o čem mluvil Jake: s nepokojem mezi mravenci.

Domlouval jsem si, uklidni se, a říkal si, pře-staň to pořád přemítat v hlavě: věci jako tyhle se občas stávají a nemá smysl koumat nad tím, proč.

Listy u vchodu se náhle odsunuly stranou a do lokálu napochodovali dva mravenčí vojáci. Kolem baru to překvapeně zašumělo - v barech jako u Dixieho moc často mravence nevidíte. Nejsou to podniky podle jejich gusta. „Je mi obrovskou ctí, džentlmeni," zalhal Dixie, když kolem něj oba mravenci rázným kro-kem procházeli. Hlas měl ještě uslintanější než obvykle. Mravenci ho ignorovali. Minuli první uličku a pochodovali podél baru směrem k pódiu. Neviděl jsem, jakou mají hodnost; kdo si tím kdy u mravenců může být jistý? Začali si klestít ces-tu mezi hosty.

Nedokážu jistě říct, kdy přesně jsem si uvědo-mil, že mají namířeno k mému stolu, rozhodně se ale zastavili přímo přede mnou. No výborně, pomyslel jsem si: perfektní zakončení perfektní-ho dne.

První mravenec promluvil.

„Všivák Muldoon," konstatoval bezvýrazným tónem. Nebyla to otáz-ka.

Pomalu jsem usrl svůj drink a změřil jsem si je chladným pohledem.

„Kdo to chce vědět?"

„Půjďte s námi," oznámil mi druhý mravenec. Také on mluvil monotónním a neživotným hla-sem. Tihle dva se sem nepřišli bavit. Usmál jsem se.

„Jen klídek, ne tak zhurta, mládenci, tedy vlastně mravenci," zavtipkoval jsem. Ani jeden z nich se neusmál. Nepřekvapilo mě to: smyslem pro humor se mravenci zrovna neproslavili.

Celé osazenstvo lokálu natahovalo uši, aby mu nic z našeho rozhovoru neuniklo. Hudba utichla a sekáč zůstal na pódiu nehybně stát. Tvářil se zmateně. Dixie vrhal naším směrem znepokoje-né pohledy; vyrušení tohoto druhu kšeftu nijak nepomáhá.

„Zkus to ještě jednou," vyzval první mravenec svého společníka. „Myslím, že ti nerozuměl."

Druhý mravenec se znovu ozval.

„Půjďte s ná-mi," opakoval. „Půjďte s námi HNED TED."

Přikývl jsem. Byl jsem sice těžší než oni oba dohromady, věděl jsem ale, že nemám na vybra-nou. Mravenci nikdy nikam nechodí jen ve dvou. Venku jich nepochybně čekal celý pluk, možná ještě víc. Tak to prostě u mravenců chodí - je jich hrozná spousta.

Dopil jsem a následoval jsem je ven z lokálu. Když jsem procházel kolem Dixieho, ukázal jsem na toho stepaře na pódiu.

„Tohle je fakt skvělý číslo, Dixie. Hleď si ho opatrovat."

„To si piš, Všiváku," přikývl Dixie. „Zatím na viděnou."

Ve skutečnosti si ovšem Dixie myslel, že je to naposledy, co v životě Všiváka Muldoona vidí. Aspoň že se z tónu jeho hlasu zdálo, že je mu to líto.

Vyšli jsme ven do chladného nočního vzduchu. Měsíc se vznášel vysoko na obloze - vypadal tam nahoře samolibě a povzneseně, jako by musel přemýšlet o důležitějších věcech než o tom, co se děje dole pod ním. Občas, když se k němu dívám vzhůru, bych rád věděl, co si o nás asi myslí, jak se tu pinožíme v blátě a hlíně.

Nemýlil jsem se - u rebarborových listů, které sloužily jako vchod do Dixieho baru, čekala ma-lá armáda mravenců, sešikovaná do bojové formace. Odhadoval jsem, že jich bude něco kolem čtyřiceti.

První ze dvou mravenců, kteří kráčeli přede mnou, se ke mně otočil.

„Máme málo času. Pojděte za mnou.“

Pochodovým krokem zamířil k trávníku. Následoval jsem ho a zbytek pluku se zařadil za nás. Ať se dělo cokoli, před tolika mravenci jsem neměl sebemenší naději na útek.

„Poslyšte, brácho!“ zavolal jsem na mravence kráčejícího v čele celého průvodu. „Jste proti mně ve výhodě.“

Neodpověděl.

„Víte, jak se jmenuju,“ pokračoval jsem, „ale já nevím, jak se jmenujete vy.“

Mravenec na mne ani nepohlédl.

„Jsem štábní kapitán švadrony beta třetí divize.“

„Skvělé,“ pochvaloval jsem si. „A co takhle jméno? Jak vám říkají?“

„Jsem X437-TKP,“ odpověděl mravenec. Měl jsem vědět, že je zbytečné se ptát - v mravenčí kolonii mají jen nejvyšší šarže tu čest, že dosta-nou jméno. Všichni ostatní si vystačí s číslem.

„To má zvuk. Kámoši vám říkají X-4?“

Žádná odpověď.

„Mně připadáte spíš jako Frank,“ poznamenal jsem.

Opět žádná odpověď. Dalších pokusů o spřátelení jsem se vzdal.

Došli jsme ke kraji trávníku. Travnatý terén usnadňoval chůzi, takže jsme přidali do kroku. Přestože jsem nikoho neviděl, cítil jsem, jak nás z temnoty za stébly trávy pozorují stovky očí. Když kolem pochoduje šik mravenců, většina brouků se kouká někam uklidit.

Obvykle k tomu také mají dobrý důvod. Tady v okolí si s mravenci nikdo nezahrává. Jsou v na-ší Zahradě rozhodující silou - dokonce ještě moc-nější než vosy. Co řeknou, to platí. Netvrdím, že by to bylo tak docela špatné; mravenci aspoň v té zatracené Zahradě udržují jakýs takýs mír.

Mraveniště leží uprostřed trávníku. Nikdo toho o mravencích mnoho neví a ani toho příliš mno-ho vědět nechce. Neubráníl jsem se vzpomínce na to, co mi říkal muší feťák Třasořítka Jake: „Dávej si tam bacha... nějak se to mele mezi mravencema...“

Mravenec přede mnou - ten mistr okouzující konverzace - se náhle zastavil, jako by narazil do zdi. V tomtéž okamžiku se do jednoho zasta-vili i mravenci kráčející za mnou. Ze způsobu, ja-kým to provedli všichni současně, šel tak trochu strach. Mravenci spolu komunikují chemickými signály, které předávají jeden druhému, a to znamená, že jsou schopni v okamžiku společně zareagovat. Téměř to působí dojmem, že si na-vzájem dokážou číst myšlenky.

Stáli jsme před jedním ze vchodů do Mrave-niště. Byla to docela nevinně vyhlížející díra, já ale věděl, že vede dolů do sítě tunelů, kde je možné se na celé dny ztratit. Nijak jsem netou-žil si to vyzkoušet.

„Půjdu první a vy půjdete za mnou,“ oznámil X437-TKP. „Jakýkoli pokus o útek je marný.“

Pochodovým krokem začal sestupovat do otvoru, vedoucího do hlubin Mraveniště.

„Jasně, Franku.“

Doufám, že to vyznělo frajersky a bezsta-rostně, ale začínal jsem z toho mít setsakramentské mrazení v zádech...

4)

Sestupoval jsem za mravencem, kterému jsem říkal Frank, dolů do tunelu. Jen tak tak jsem se do něj vměstnal - jsem větší než kdokoli z mraven-ců - a cítil jsem, jak se moje krovky otírají o hli-něné stěny. Ostatní mravenci mě následovali.

Vůbec nic jsem neviděl, kdykoli jsme ale potře-bovali zatočit, mravenec vpředu zavelel „Vlevo v bok!“ nebo „Vpravo

v bok!"

Zpočátku jsem se pokoušel si odbočky zapamatovat, bylo jich ale tolik, že mi začaly v mysli splývat v jednu roz-mazanou skvrnu. Bylo mi jasné, že se držíme centrálních chodeb - byla tam i spousta menších tunelů, které odbočovaly do stran, těmi se ovšem mohl protáhnout jen mravenec.

Po celé věčnosti, kdy jsme se poslepu plahočili neznámými tunely, jsme se konečně vynořili ve větší síni. Osvětlení bylo jen matné, ale trochu jsem kolem sebe viděl. Nebyl jsem si ovšem jistý, jestli se mi to, co vidím, má líbit.

Podél jedné stěny stálo několik vyrovnaných řad mravenců. Očividně tvořili sílu, s níž bylo nutno počítat - byla to elitní garda Mraveniště. Šel z nich strach - ten oddíl, co mě sebral u Dixieho, vedle nich vypadal asi stejně drsně jako hejno mšic.

Kolem postávalo několik dalších důležitě se tvářících mravenců, ale uprostřed místnosti byla ta, před kterou jsem byl předve-den - královna Mraveniště.

Slyšel jsem o královně vykládat spoustu růz-ných věcí, ale - stejně jako všichni mí známí - nikdy jsem ji nespátřil na vlastní oči. Byla ob-rovská - sedmkrát nebo osmkrát větší než prů-měrný obyčejný mravenec a měla velký nafouklý zadeček - a nepřípadala mi nijak zvlášť pohyb-livá. Nepřekvapovalo mě to - naposledy byla venku na vzduchu před lety, když vylétla z mra-veniště, ve kterém se narodila. Po tom kratič-kém letu na svobodě velkého světa pod modrou oblohou přistála a založila tuhle kolonii. Od té doby nedělala nic jiného než to, že dřepěla na místě, tloustla a produkovala malé mravenečky. Moře malých mravenečků.

Můj průvodce mě postrčil dopředu a oznámil: „Všivák Muldoon, madam."

Královna si mě změřila chladným pohledem.

„Tak tohle je ten nechvalně proslulý pan Mul-doan, soukromý vyšetřovatel... Povězte mi něco - vy jste přece brouk a ne veš. Tak proč se vám říká Všivák?"

„To je dlouhá historie, dámo. Možná vám ji jednoho dne budu vyprávět..."

Jeden z mravenců gardy Její Výsosti na mne hrozivě zacvakal kusadly - napadlo mě, že titu-lovat královnu „dámo" nejspíš neodpovídá dvor-ní etiketě.

„Tak mi dovolte zeptat se na něco jiného, pane Muldoone," pokračovala Její Výsost. „Kolik mys-líte, že je tady v naší malé kolonii mravenců?"

V hádankách se zrovna nevyžívám, ale zkusil jsem to odhadnout, abych té staré dámě udělal radost.

„Osm... deset tisíc?" hádal jsem.

„Špatně," prohlásila královna hlasem, který o stupínek ochladl. „Jsme jedním, pane Muldoone. Ať kolem sebe vidíte jednotlivých mraven-ců, kolik chcete, Mraveniště je jedním - jediným živým tvorem. Smyslem života každého mraven-ce je sloužit Mraveništi. Bez Mraveniště nejsme nic. S ním jsme kompletní."

Pokrčil jsem rameny.

„No prosím, tak jsem byl o deset tisíc vedle. Co na tom?"

„Jde o to, pane Muldoone, že se ke mně done-sly zprávy o jistých..." Hledala správné slovo, „...o jistých politováníhodných tendencích tady v Mraveništi."

Dramaticky se odmlčela. Čekal jsem.

„Někteří z nás se rozhodli vzdát se tradičních hodnot Mraveniště. Stali se z nich... individualisté."

Vyznělo to, jako by se jí z toho slova zvedal žaludek.

Pobaveně jsem se ušklíbl. V životě jsem nesly-šel, že by se u běžného mravence projevil třeba jen náznak individuální osobnosti. To byla sku-tečnost, která o nich byla dobře známá - praco-vali pouze pro společné blaho kolonie. Koncepce osobních zájmů - koncepce sebe sama - jim nic neříkala.

To už ale očividně neplatilo. Nepřípadalo mi to jako úplně špatná tendence.

„No a? Bude to snad taková hrůza, když pár mravenců bude projednou myslet na sebe?" na-mítl jsem. „Proč jim nedopřát trochu radosti ze ži-vota? Život je moc krátký na to, abychom se občas nepobavili..."

Cítil jsem, jak se v celé síni zdvihá vlna odpo-ru. Ještě trochu jsem přitlačil na pilu.

„Co je špatného na tom, když chce být někdo občas sám a dělat si jen to, co ho baví? Musíte přiznat, že v Mraveništi nikdo nikdy není sám. To dorů-stajícím mravencům určitě neprospívá."

„V Mraveništi nikdo nikdy netrpí SAMO-TOU," opravila mě královna. „Myslím, že tomu tak úplně nerozumíte, pane Muldoone. Něco jako tohle ohrožuje samotné základy naší existence a JE NEZBYTNÉ TO ZARAZIT..."

Její hlas se v síni rozléhal ozvěnou.

„No prosím," vzdal jsem to. „Co s tím vším mám ale společného já?"

„Požadujeme vaši pomoc při zjištění totožnosti provinilců," odpověděla. „Pochopitelně vám za vaše služby zaplatíme."

„Tak moment," zarazil jsem ji. „Rozumím tomu správně? Máte na povel největší armádu v celý Zahradě - tisícovky a tisícovky mravenců, co jsou do jednoho připravený do písmene se řídit vaši-mi rozkazy a najít provinilce... a přes to všechno chcete, aby se toho případu ujal nějaký všivěj soukromej čmuchal?"

„Přesně tak, pane Muldoone. Mám na povel ohromné prostředky. A přece... našim vojenským jednotkám se dosud nepodařilo ani jednoho z těch zločinců najít. Nemám pravdu, maršále Kragu?"

Probdla palčivým pohledem jednoho z mra-venčích pohlavárů, který seděl nedaleko ní. Pomyslel jsem si, že to nejspíš bude její ministr vnitra nebo něco takového. Muselo to být hodně velké zvíře, když měl jméno a tak. Mravenec jménem Krag odměřeně přikývl a zlostně na mne zahlížel.

„Je na čase vyzkoušet nějakou novou metodu," pokračovala královna. „Je na čase zaměstnat ně-koho na volné noze, jako jste vy, pane Muldoone."

„A když ten případ nebudu chtít vzít?"

Znovu se otočila na svého ministra vnitra.

„Maršále Kragu?“

„Pokud se rozhodne nespolupracovat," odpověď děl nevzrušeně Krag a ani se nenamáhal na mne pohlédnout, „poslouží užitečné věci alespoň jeho tělo - poskytnete potřebné živiny našim lar-vám."

„To by ovšem bylo nanejvýš politováníhodné," komentovala to královna. „Potrava se shání snad-no, zatímco schopnosti, jakými se vyznačujete vy, jsou o něco vzácnější."

To je tedy volba, pomyslel jsem si - buď ten případ, který mi královna mravenčí kolonie nabízí, vezmu, nebo mě sežerou zaživa. Bylo to opravdové dilema, ale nechal jsem se vést instink-tem.

„Tak dobrá," přikývl jsem, „já to беру."

Kromě toho se mi jistým zvláštním způsobem ta stará mravenčí královna líbila. Byla to živoucí legenda Zahrady - vznešená stará Patriarchál-ní vládkyně Mraveniště. Zahrada už celá léta ži-la v klidu a míru a za tento fakt do značné míry vděčila mravenčí královně i tomu, jak řídila Mra-veniště. A navíc mě celá ta věc zaujala. Mravenčí individualisté? To bylo něco, co jsem chtěl vidět na vlastní oči.

„Výborně," pochvalovala si královna. „Maršál Krag vám dá podrobné instrukce. A pane Muldoone? Nezklamte nás..."

Odvedli mě do jedné z postranních komůrek. Mravenec známý pod jménem Krag mě následo-val spolu s několika hrozivě vyhlížejícími mra-venčími vojáky. Když jsme byli uvnitř, vrazil mi Krag svoji drobnou tvářičku těsně před obličej.

„Nelíbíte se mi, Muldoone."

„A jejej," povzdechl jsem si. „Znamená to, že svatba nebude?"

„Musíme vycházet z předpokladu, že královna ví, co dělá," pokračoval Krag, Já ale to, že si na-jímáme nějakého ubohého brouka, aby za nás dělal naši práci, považuji za vážnou urážku skvě-lé mravenčí armády."

„Tak moment, kámo, já se o tenhle případ neprosil, vzpomínáte? Jen prostě nemám chuť nechat se sežrat..."

„Ticho!" vyštěkl Krag. „Uděláte všechno, co bude ve vašich silách, abyste ty individualisty našel a abychom ten nádor mohli z těla Mrave-niště vyříznout. Jakmile budete mít nějaké in-formace... JAKÉKOLI informace...okamžitě mě budete kontaktovat. Rozumíte? I v případě, že neobjevíte vůbec nic, mi za dva dny přijdete po-dat hlášení. Vyjádřil jsem se jasně?"

Naklonil se ke mně ještě blíže, tak blízko, že jsem cítil jeho dech.

„Mám důvod domnívat se, že vůdcem těch prokletých individualistů je mravenec s velice charakteristickým zvláštním znamením - s malou bílou skvrnou na hlavě. Je nanejvýš důležité, aby byl tento mravenec nale-zen. Najděte ho a možná že vás dokonce nechá-me naživu... Máte nějaké otázky?"

„Jen jednu," odsekl jsem. „Co děláte v sobotu večer?"

Mravenec, kterému jsem říkal Frank, mě do-vedl zpátky na povrch. Cestou jsem se z něj snažil vyrazit nějaké další informace.

„Tak mi tedy povězte - co je tak strašného na pár individualistech v mraveništi?"

X437-TKP - Frank - se zarazil. Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, byl bych mohl přísahat, že jsem v jeho hlase postřehl náznak emocí.

„Smyslem života mravence je sloužit Mrave-ništi. Žádný z nás není ničím víc než droboun-kou součástí velkého celku. Mravenec individualista, to nedává o nic větší smysl, než kdyby ruka nebo oko chtěly žít odděleně od zbytku těla."

„Nezatoužíte někdy po tom, abyste dokázal myslet sám za sebe?" zeptal jsem se. „Abyste se sám za sebe dokázal rozhodovat?"

Mravenec zavrtěl hlavou.

„Rozhodování je zbytečné. Existuje pouze jediné rozhodnutí - řídit se rozkazy a sloužit Mraveništi."

Musel jsem připustit, že tak, jak to říká, to zní docela hezky: nemuset myslet sám za sebe a hrát se v bezpečném vědomí, že všechny další tisíce mravenců v celém Mraveništi sdílejí stejné myšlenky jako já. Znělo to tak nějak bezpečně. A bezpečí, to bylo něco, s čím jsem neměl příliš velké zkušenosti.

Došli jsme ke vchodu.

„Jediný problém jev tom, že občas se musíte sám rozhodnout, ať chcete nebo nechcete," pozna-menal jsem.

Mravenec nejevil o moje moudra zájem - otočil se a zamířil zpět dolů k jednotě svého Mrave-niště.

„Hezky jsme si poklábosili, Frankie," zavola-l jsem za ním.

5)

Nazítí ráno jsem do nového dne vstoupil po-někud neobvykle: vstal jsem brzy a byl jsem pl-ný energie a odhodlání. Neměl jsem z toho vstá-vání žádnou radost, ale říkal jsem si, že tenhle případ bych raději měl rozlousknout. (Mám svoje tělo rád, jaké je, a nechtěl jsem ho nechat sežrat. V tomhle ohledu jsem sobec.)

Ještě než jsem předchozího dne definitivně odešel z mraveniště, seznámil mě maršál Krag se vším, co zjistili jeho vojáci - řekl mi, že tajné schůzky mravenčích individualistů se konají někde nahoře poblíž Domu. Přiznal, že jeho vo-jákům se nepodařilo do tajné skupiny infiltrovat ani zjistit přesné místo konání zmíněných schů-zek. Poslední jeho slova na moji adresu zněla: „Budeme si vás hlídat, Muldoone, budeme si vás hlídat...”

Ted' jsem se tedy rozhlédl kolem dokola, abych se ujistil, že je vzduch čistý. V šeru těsně před východem slunce vypadala Zahrada mírumilov-ně. Nenechal jsem se tím zmást - zdání může klamat. V tuhle ranní dobu je třeba být opatrný: ptáci jsou vyhládlí a nic jim neudělá větší radost než pěkný šťavnatý brouček k snídani.

Dospěl jsem k názoru, že ze všeho nejdřív bych měl najít Třasořitku Jaka, toho mušího samečka. Třeba někde něco zjistil. Za zkoušku to stálo, zvlášť když jsem žádnou jinou stopu neměl. Vydal jsem se na cestu právě v okamžiku, kdy slunce unaveně vykouklo nad obzor.

Jak jsem se tak prodíral podrostem, narazil jsem na něco zvláštního. Na velkou hroudu lepkavého růžového svinstva. Prozkoumal jsem ji tykadly - cukr! Byl to kus žvýkačky, kterou tam vyplivlo nějaké lidské čuně. Mně osobně cukr nebere, ale napadlo mě, že Třasořitka Jake by pořádnou sladkou ránu určitě ocenil - a taky by to mohla být dobrá pobídka pro jeho paměť - takže jsem ten kus žvýkačky sebral a pokračo-val v cestě i s ním.

Po několika minutách se z trsu pampelišek nalevo ode mne ozval dychtivý hlas: „Haló, Všiváku!”

Povzdechl jsem si.

„Copak je, mladej?”

Billy je housenka. Je to docela fajn kluk, ale trochu to přehání s tím, jak se do všeho hrne, jestli víte, jak to myslím. Zvlášť takhle brzo po ránu.

„Co to neseš, Všiváku?” Hulákal tak nahlas, že mě z toho rozbolela hlava.

„Žvejkačku,” utrousil jsem. „Zakládám si sbír-ku.”

Vykročil jsem dál, ale Billy ještě neskončil.

„Máš nověj případ, Všiváku?” zařval. Vzrušeně zavlnil tlustým zeleným tělíčkem.

„No jasně, mladej.”

„Můžu jít s tebou?” zaprosil a všechny kartáčovité chlupy jeho zavalitého trupu se postavily do pozoru.

„Promiň, Billy, viš přece, že pracuju sám.”

Nedokázal skrýt zklamání. „Jak se mám ale vypracovat, aby ze mě byl jednou taky soukromej šerlok, když mě nenecháš, abych šel s te-bou? Musím se přece naučit, jak v tom chodit, Všiváku.”

Zastavil jsem se.

„Tak poslyš, mladej, už jsem ti to říkal nejmiň tisíckrát. Z tebe nikdy detek-tiv nebude. Máš před sebou lepší budoucnost, nestrávíš přece celej život jako pitomá housenka. Jednoho dne se proměníš v motejla a pak budeš moct tyhle mizerný smradlavý Zahradě říct navždy sbohem. Jasný?”

Billy se zatvářil trucovitě. „Já nechci bejt motejl. Chci bejt soukromý očko jako ty, Všiváku.”

Zasmál jsem se. „Je mi líto, mladej, ale příroda s tebou má jiný plány.”

Už už jsem chtěl vyrazit na další cestu, když jsem si uvědomil, že nad námi přelétl nějaký stín a pocítil jsem závan vzduchu. Drsný skřek mi prozradil, o co jde. Byl to pták - straka - a vši-ml si nás!

Dovolte, abych vám něco pověděl o střevlících. Když na ně něco zaútočí, vystříknou proud šti-plavých chemikálií, který dokáže odradit úplně každého - pavouka, jiné brouky, dokonce i ptáky. Střevlíky nechává každý na pokoji.

Já ovšem bohužel nejsem střevlík. Byli jsme v pěkné kaši.

Straka se snesla na zem přímo mezi mne a Billyho. Vítězoslavně zakrákala a pohled jejích korálkových očí přelétal z jednoho na druhého. Nemohla se rozhodnout, kdo vypadá jako větší lahůdka.

Billy ztuhl strachem. Musel jsem něco podnik-nout, takže jsem vzal rozhodnutí na sebe. Stále jsem pevně držel žvýkačku a rozběhl jsem se vpřed. Straka po mně klovlá smrtícím zobanem. Narazil do země. Jen pár centimetrů doleva a by-la by mě napíchla.

Změnil jsem směr a kličkoval jsem zpátky. Straka vyrazila chraptivý podrážděný skřek a znovu po mně sekla zobákem. Ani napodruhé se netrefila, tentokrát už však tolik nescházelo. Začínala se zaměřovat.

Převzal jsem iniciativu. Zarazil jsem se, zůstal jsem stát a žvýkačku jsem zdvihl vysoko nad krovky. Straka se připravovala k rozhodujícímu útoku. Tělem, které se nade mnou tyčilo, mi za-clonila slunce. Udeřila. V posledním zlomku vte-řiny jsem upustil žvýkačku a uskočil jsem doleva. Zobák se zabořil přímo do lepkavé hroudy.

Straka zdvihla hlavu a pokusila se zakrákat, to se jí ovšem nepodařilo. To ulepené svinstvo jí drželo zobák pevně zavřený. Zuřivě pohazovala hlavou ze strany na stranu, aby se žvýkačky zbavila, ale měla smůlu: růžová hruška

zůstala, kde byla. Straka mě probodla pohledem plným zklamaného vzteku a pak odlétla někam mezi stromy.

„No páni," zalapal po dechu Billy, „tomu teda říkám frajeřina!"

„Necháš se moc snadno ohromit, mladej," na-pomenul jsem ho.

Billy už si ale potyčku se stra-kou znovu přehrával.

„Tohohle si zobni, ptáku ošklivej! Udav se žvejkačkou! Nikdo nesežere Všiváka Muldoona, soukromý očko... ani jeho parťáka, housenku Billa..." Potřásl jsem hlavou a šel jsem po svých.

O hodinu později jsem seděl s Třasořitkou Jakem. Slunce už zas pořádně připékalo a vánek skýtal jen pramalou úlevu. Nastával další žhavý den.

„Měl jsem pro tebe dárek - kus žvejkačky," řekl jsem Jakovi, „ale dal jsem ji někomu, kdo ji po-třeboval víc než ty."

Jake smutně pokrčil rameny a promnul si přední nohy, jak to mouchy dělávají. Potlačil jsem nutkání se otřást.

„To je j-jedno, Všiváku," uklidňoval mě. „Našel jsem venku na chodníku k-kus čokolády."

Bylo vidět, že je to pravda - netřásl se tolik jako ob-vykle.

„Tak o č-čem jsi se mnou chtěl mluvit?"

Seděli jsme pod listy rododendronu. Byl tam stín, což byl důvod, proč jsme si ten plácek vy-brali. A navíc jsme tam byli docela slušně scho-vaní; nechtěl jsem, aby někdo jiný slyšel, o čem se bavíme. Stejně jsem ale měl oči na stopkách.

„Vzpomínáš, cos říkal včera - že se to nějak mele mezi mravencema? No tak tos měl pravdu."

Stručně jsem mu vylíčil, co se stalo předchozí-ho dne večer. Když jsem skončil, seděla na něj jeho přezdívka víc než kdy jindy. Zeptal jsem se, jestli nezjistil ještě něco. Zavrtěl hlavou.

„A-a-ani ne," odpověděl. „A-ale doslech jsem se o někom, kdo se nějak zatraceně moc vyptává. Nějaká nová k-kobylka, co pracuje někde v Západ-ní čtvrti. Ta by třeba m-mohla něco vědět..."

„Tak kobylka?" zamručel jsem. „No proč ne, momentálně jsem ochotnej zkusit to skoro s každým."

6)

Za normálních okolností nechci mít raději s ko-bylkami nic společného. V mé branži se vyplatí zachovávat diskrétnost, a to je slovo, jehož význam kobylky neznají. Plní v Zahradě funkci zpravo-dajské agentury. Mají našpicované uši a o všem, co se doslechnou, informují každého, kdo je ocho-ten poslouchat; a když říkám každého, myslím tím každého. Ve svých historkách s oblibou fak-ta trochu pozměňují - tvrdí, že jim dodávají šťá-vu, já tomu ale říkám lhaní.

Jake však tvrdil, že ta nová kobylka, která právě dorazila do města, je jiná. Podle něj svoje zprávy podávala fakticky a pravdivě; věděla, kdy si pustit pusu na špacír a kdy mlčet. To se nepo-dobalo žádné z kobytek, které jsem kdy potkal. Rozhodl jsem se, že si to musím ověřit osobně.

Najít zmíněnou kobylku mi netrvalo dlouho. Seděla ve stínu pod zahradním stolkem. Nic neří-kala, což jsem považoval za dobré znamení. Když jsem se k ní blížil, sledovala mě pohledem.

„Na copak se díváte, příteli?" zeptala se lehce chraptivým hlasem. Znělo to, jako by si myslela, že se děje něco legračního. Třeba měla pravdu.

„Jmenuju se Muldoon," představil jsem se. „Vši-vák Muldoon. Jsem soukromej čmuchal."

Přikývla, ale nezatvářila se nijak nadšeně. Její štíhlá tykadla jemně povlávala ve větru.

„Já jsem Velma. Co si přejete, Všiváku Muldoone?"

„Jeden můj kámoš říkal, že byste mi snad mo-hla píchnout s případem, co na něm dělám."

„Přijde na to," odpověděla klidně.

„Na co?"

„Na to, kdo je váš kámoš a co je váš případ."

Byla to fakt frajerka.

„Ten kamarád je moucha, jmenuje se Jake. Znáte ho?"

„To jméno jsem už slyšela."

„A v tom případě jde o něco velkého - o něco, co se tejká mravenců."

Její tón chladného pobavení se změnil, jako když prasknete bičem. Odrazila se těma velký-ma zadníma nohama a přiskočila ke mně.

„Co víte o mravencích?" zeptala se vzrušeně. Zjevně měla dobře vyvinutý zpravodajský čich. Usmál jsem se.

„Nepřišel jsem se snad vypy-tat já vás?"

Velmin obličej teď byl těsně u mého. Nestě-žo-val jsem si. Mluvila naléhavým šepotem.

„Poslyšte, příteli - možná že něco vím, jenže zdarma informace nerozdávám."

Tahle kobylka byla podle mého gusta - uměla hrát tvrdě. Tak jako já.

„Co chcete?" zeptal jsem se.

„Informaci za informaci," vyhrkla. „Řeknete mi, co víte, a já vám zase řeknu, co vím já."

„Pročpak sháníte informace o mravencích?" vypy-tával jsem se podezřívavě.

„Protože jsem reportérka! Zpravodajství je můj chleba, a tohle je sólokapr, kámo. Cítím to! Mů-žeme na tom dělat spolu!"

Zamyslel jsem se nad tím. Obvykle pracuji sám. Jenže všechno ostatní v tomhle případě se až doposud obvyklým podmínkám vymykalo - tak proč ne i tohle? Nemluvě o skutečnosti, že jsem neměl dočista nic. Pokud mi nějaké stopy neposkytne Velma, nevěděl jsem, kam jít bych se obrátil.

„Dám vám jeden návrh," povolil jsem konečně. „Začneme takovou malou výměnou informací, a jak se to bude vyvíjet dál, to se uvidí."

Velma začala jako první. Pár jejích informáto-rů ji upozornilo, že se mezi mravenci děje něco divného. Donesly se k nim zvěsti o tom, že by se právě toho dne měla konat nějaká tajná schůzka. Velma tvrdila, že než něco podnikne, čeká, až jí někdo takhle zvěsti potvrdí.

Pohlédl jsem jí do očí.

„Nepřipadáte mi jako kobylka, která je ochotná jen tak čekat."

Usmála se.

„Ale ano, jsem, když jsou totiž mo-je zdroje tak trochu... nespolehlivé."

„A kdo jsou ty zdroje?"

„Párek dešť'ovek. Jmenují se Dax a Dex... obvy-kle je najdete někde kolem zeleninového záhonu."

Když skončila, zaplnil jsem mezery v jejím při-běhu. Podrobně jsem jí vyprávěl o své návštěvě dole v Mraveništi a o případu, který mi svěřila královna.

„Mravenčí individualisté?" vydechla Velma. „O tom jsem neměla ani tušení!"

„Tak co teď?" zeptala se, když jsem domluvil. Stále ještě se snažila mluvit tvrdě, ale viděl jsem na ní, že je ořesená.

„Zajdu na návštěvu za vašimi kamarády Daxem a Dexem," sdělil jsem jí.

„Ne tak rychle!" zarazila mě. „Půjdu s vámi. Bu-dete mě potřebovat - přimět Daxe a Dexe k řeči není zrovna snadné. Já už jsem na ně zvyklá. Jsou trochu... zvláštní."

Kdo není trochu zvláštní, pomyslel jsem si s úsměvem. Řekl jsem ale jen: „Tak mě ved'te, dámo."

Když jsme došli k zeleninovému záhonu, mu-sela Velma několik minut volat, než se dešť'ovky objevily.

Nejprve se z černé hlíny vynořil jen růžový ču-mák. Pak se pomalu vysoukal ven i zbytek žebrovaného žízaliho těla. O chvíli později se ze země vprostila druhá žízala. Byla přesně stejná jako ta první.

„Ale, ale..." začala první žízala.

„...ale," dokončila druhá.

„Jestlipak to není..."

„...naše stará kamarádka..."

„...reportérka Velma."

Tohle byl způsob jejich mluvy, předávaly si slovo sem a tam a neustále se střídaly, aby spo-lečnými silami dokončily jedinou větu.

„A..."

„...kdopak je..."

„...tady váš..."

„...přítel?"

„Hmmm?"

Velma poskočila na dlouhých zelených nohou dopředu.

„Ahoj Daxi. Ahoj, Dexi. Tohle je Vši-vák Muldoon - pomáhá mi dát dohromady jednu zprávu."

Dvě bezvýrazné tváře se obrátily ke mně.

„A..."

„...hoj," řekly.

„Poslyšte, mládenci," začala Velma opatrně, „vzpomínáte, co jste mi říkali o té tajné mra-venčí schůzce? Mohli byste mi říct podrobnosti? Co o tom víte?"

„Co o tom..."

„...víme?" zeptaly se dešť'ovky.

„Co o tom..."

„...nevíme?"

„To ale budete..."

„...muset něco..."

„...vysolit."

Velma zachovala klid. (Nechápu, jak to dělala. Mě poslouchání těch dvou komiků dohánělo k ší-lenství.)

„To se rozumí," přikývla. „Jen nám po-vězte, co víte."

„Bylo to tuhle..." začal Dex.
„...v úterý," dokončil Dax.
„Ve středu!" opravil ho Dex.
„V úterý!"
„Ve středu!"
„Co ty o tom víš?"
Dešťovky se narovnaly přímo proti sobě.
„Sakra víc než ty!"
„To říká kdo?"
„Já!"
„Ty a kdo ještě?"
„Nikoho dalšího nepotřebuju."
„Nebejt mě, dávno tě sezob nějaký pták."
„Nee, vážně?"
„Jo!"
Hulákali na sebe čím dál hlasitěji a nás dva absolutně ignorovali.
Velma si ztěžka povzddechla.
„Takhle to s nimi chodí pořád," postěžovala si. „Dřív nebo později se spolu pokaždé pohádají."
Pokrčil jsem rameny.
„Tak proč zůstávaj spo-lu?"
Dešťovky na sebe stále z plna hrdla pořvá-valy.
„Nemohou od sebe odejít," vysvětlovala Velma. „Kdysi bývaly společným jedincem - jednou dešťovkou - jenže když Muž ze zdejšího Domu jednou obdělával záhonek, překopl je rýčem vejpůl. Obě poloviny to přežily a stali se z nich Dax a Dex. Takže jak vidíte, ve skutečnosti jsou jed-nou a toutéž osobou."
„To ale přece není možné, že? Žížala má přece jen jednu hlavu."
Velma pokrčila rameny.
„Třeba to není možné, ale povězte to jim. Každopádně by je ani ve snu nenapadlo se rozdělit, zároveň se ale vzájemně dohánějí k šílenství."
„To bych považoval za dost nezdravý vztah," poznamenal jsem.
„To je pravda, jak by se ale líbilo vám, kdybys-te byli dva? Jak byste asi vycházel sám se se-bou?"
O tom jsem nemusel dlouho přemýšlet.
„Straš-ně bych si šel na nervy," přiznal jsem.
Hulákání náhle ustalo. Obě dešťovky se na se-be dlouhou chvíli upřeně dívaly, a když znovu promluvíly, bylo to už zase oním dřívějším lehce kňučivým hlasem.
„Takhle se..."
„...hádat..."
„...je přece..."
„...hloupost..."
„...ne?"
Krutivě se připlazily blíž k sobě. Odvrátil jsem oči. Konečně se obě dešťovky začaly znovu věnovat nám.
„Tak tedy... co s tou mravenčí schůzkou?" po-bídla je Velma.
A ty dvě nám všechno pověděly.

7)

Pozdě odpoledne toho dne jsme Velma i já za-mířili k Domu. Udržoval jsem stálé tempo a Vel-ma mi poskakovala po boku. Zvolili jsme trasu oklikou, abychom nenarazili na nikoho, kdo by mohl pojmout nějaké podezření, a bez jakéhoko-li incidentu jsme dorazili až k okraji trávníku. Vkročili jsme na cementovou plochu.

Nádoby na odpady byly kousek dál vpravo od nás - při pohledu na ně jsem mimoděk pomyslel na škvara Larryho a na jeho bratry - my jsme však zabočili doleva směrem k okapu, poblíž kterého se měla údajná schůzka konat. Někde cestou tam jsme potkali švába, který nás nepřá-telsky pozoroval, když jsme ho míjeli, ale nic ne-rekl. Švábi se občas takhle chovají - nemají rádi, když se k domu přibližují jiní brouci.

Konečně jsme dorazili na místo schůzky. Nikdo tam ještě nebyl.

Rozhlédl jsem se kolem: vybra-li si dobře. Tahle část patia byla od Zahrady od-dělená keřem hortenzií, takže sem nebylo vidět. Mezi dlažebními kostkami byly navíc hluboké štěrby - dost velké na to, aby jimi prošel mra-venec, ale nikdo větší.

Pohlédl jsem k západu. Slunce už toho zas mělo po krk a zahájilo svůj pomalý sestup. Bylo na čase najít si nějakou skrýš, odkud bychom mohli schůzku pozorovat.

„Co třeba támhle?" ukázala Vilma směrem k okapové rouři. Z té jsme sice mohli mít dobrý výhled, pokud bychom zalezli dovnitř, přesto jsem však zavrtěl hlavou. Ne. Nechtěli jsme pře-ce, aby nás odplavil náhlý příval vody, který by se rourou valil dolů.

Věděl jsem, kam bychom se mohli schovat. Po-malu jsme šplhali vzhůru po cihlové zdi Domu, až jsme se dostali na nejnížší okenní parapet. Odtud jsme mohli vykukovat přes okraj a sledo-vat všechno, co se bude dít pod námi. Mravenci neměli šanci všimnout si nás. Bylo to dokonalé pozorovací stanoviště.

Ted' už stačilo jen posadit se a čekat.

Abychom si nějak ukrátili čas, vyprávěla mi Velma, proč se přistěhovala do Zahrady.

„V té zahradě, co jsem bydlela posledně, prostě chcipl pes. Ko bylka jako já se musí otáčet, když chce vyšťourat něco zajímavého.“

„A tahle Zahrada je jiná?“ otázal jsem se.

Pohlédla mi přímo do očí.

„Rýsují se tu určité možnosti,“ připustila.

Pak byla zase řada na ní, aby se vyptávala, a za-čala otázkou, kterou mi dříve nebo později položí úplně každý: „Povězte mi něco. Proč se vám říká Všivák, když jste brouk?“

Pokrčil jsem rameny.

„To je dlouhá historie. Možná vám ji někdy budu vyprávět...“

Zatímco jsme se seznamovali, neustále jsem sle-do-val dláždění pod námi. Slunce klouzalo k ob-zoru.

Už jsem si pomalu začínal myslet, že to Dex s Daxem možná popletli, když vtom se objevil první mravenec. Přicupital přes dlažební kame-ny a zaujal postavení kousek od okapu. Násle-do-val další a pak ještě další, přičemž každý z nich přicházel z jiného směru. Několik se jich vynoři-lo ze štěrbin mezi kameny. Brzy jich dole u oka-pové roury bylo asi třicet. Nepokojně se hemžili.

Dva z nich zaujali postavení stranou od ostat-ních; drželi tam stráž. Neustále prohledávali po-hledem patio a pátrali po vetřelcích, vůbec je však nenapadlo podívat se nad sebe na cihlovou zeď.

Ostatní mravenci utvořili kruh. Jeden z nich začal mluvit. Předklonil jsem se, vykukl jsem přes okenní parapet a poslouchal.

„Snad bychom se dali do práce,“ prohlásil mravenec hlasem, který se diametrálně lišil od obvyklého mravenčího monotónního přednesu. Znělo to rezavě a emocionálně.

Všichni mravenci začali jednohlasně skando-vat:

Já místo druhých.

Jeden místo mnohých.

Svoboda místo pravidel.

Zábava místo povinností.

Potom si vzal znovu slovo mravenec, který schůzku zahajoval.

„Podle pravidel Klubu individualistů se každý jedinec představí jménem a pak se s námi podělí o svou jedinečnost. A... hrrmmm...“ Odkášlal si. „Já začnu. Jmenuji se Leopold,“ prohlásil, „a zarecituji vám báseň, kte-rou jsem napsal.“

Vyměnil jsem si s Velmou pohled. Mravenci píšící básně? Mravenci jménem Leopold?

Leopold začal zpěvavým hlasem přednášet:

„Myslím, že nikdy nic nespátřím

nad krásu, kterou sám v SOBĚ zřím.

Zjistil jsem ke své radosti,

že jedinečnou jsem osobností.“

Bolestně jsem sebou škubl. Poezie není právě mým koníčkem, to nechávám včelám. A podle toho, jak se tvářila Velma, neudělalo to dojem ani na ni.

Ostatní shromáždění mravenci se však tak kriticky neprojevíli. Ozvalo se uznalé mumlání a všichni pochvalně kývali tykadly.

Slova se ujala další řečnice.

„Já se jmenuji Fran a chtěla bych vám předvést džezový tanec symbo-lizující příchod zimy.“

Začala se pomalu otáčet, postupně zdvihala jeden pár nohou po druhém a články jejího těla se vlnily v rytmu imaginár-ní hudby.

A tak to šlo dál... Každý mravenec se předsta-vil jménem - o žádných číslech tu nepadla ani zmínka - a následně předvedl něco, co nějakým způsobem vyjadřovalo jeho individualitu. Jeden žongloval drobnými kousky dřeva, které mu neustále padaly na zem. Jiný prostě poskakoval na místě a vykřikoval: „Sledujte mě! Sledujte mě!“

Aby bylo jasno, jsem jednoznačně pro individu-alitu, to ovšem ještě neznamená, že bych chtěl trpělivě prosedět takovéhle amatérské talentové zkoušky. Zjistil jsem všechno, co jsem potřebo-val - kde se individualisté scházejí a co tam pro-vádějí. Právě jsem se chystal Velmě říct, že už jsme podle mého názoru viděli dost, když mě něco zarazilo. Po betonu pádil další mravenec, který se zjevně chtěl připojit ke shromáždění. Letmo kývl na ty dva, kteří stáli na stráži, a za-mířil k hlavní skupině. Když doběhl blíž, všiml jsem si, že je to samička a na hlavě že má zře-telné bílé znamínko. Byl to onen individualista, kterého mi Krag nařídil hledat.

Nově přichází se připojila k ostatním a ner-vózně vyhrkla: „Počkejte! Mám něco důležitého, co vám musím povědět!“

To bylo očividně porušení pravidel schůzky, protože se okamžitě ozvalo nesouhlasné mruče-ní.

„Znáš přece pravidla, Clarisso,“ prohlásil mra-venec, který se představil jako Leopold. „Než přejdeme k jakékoli další agendě, musíš se s ná-mi podělit o svoje nové já...“

„Ale...“

„Taková jsou pravidla.“

„Ale...“

Ostatní byli neúprosní. „Žádné výjimky.“

Ušklíbl jsem se a zašeptal jsem Velmě: „Zvyk je železná košile. Kámpak se poděla ta jejich svoboda místo pravidel?“ Dole pod námi si samička jménem Clarissa povzdechla. Bylo jasné, že se jim nebude moci svěřit s tím, co má na srdci, dokud neabsolvuje předepsanou rutinu. Znovu si povzdechla a oznámila, že zazpívá. V duchu jsem zasténal a při-pravoval jsem se na nejhorší. Z toho titěrného mravenčího těla se však začaly linout tóny tak nádherné, že jsem se málem rozplakal. Měla hluboký a znělý hlas s jakýmsi vnitřním melan-choickým podtónem. Byla to píseň o ztracené lásce a její teskný refrén zůstával viset ve vzduchu jako letní mlha.

Stále ještě jsem poslouchal, unesen tím zlatým hlasem, když tu se náhle rozpoutalo pravé peklo. Clarissa se zarazila uprostřed verše. Shromážděnými mravenci proběhlo nervózní mumlání.

Tiché bzučení, které sem doléhalo z dálky, začínalo stále hlasitěji.

„Co to je?“ zašeptala Velma. „Včely?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vosy.“

Mravenci se okamžitě dali na útěk všemi směry. Několik jich zmizelo ve štěrbinách mezi dlaž-děním, jiní se rozeběhli po betonu. Vosy se ještě nedostaly na dohled, ale bzukot sílil. Museli jsme sebou hodit.

„Honem!“ pobídl jsem Velmu. „Musíme za nimi. Běžte za Leopoldem a já budu sledovat Clarissu.“

A s těmito slovy jsme se začali spouštět po zdi dolů.

8)

Dopadl jsem na zem a okamžitě jsem se roz-běhl za Clarissou. Ta kličkovala po betonu a mířila na trávník. Vosy stále ještě nebyly v dohle-du.

Clarissa neměla tušení, že ji někdo sleduje. Každý brouk sice dokáže sledovat jiného brouka, ale pověsit se na někoho tak, aby vás ten druhý neviděl, to je umění. Naštěstí je to umění, ze kterého bych klidně mohl dávat univerzitní lek-ce. Na betonu jsem si udržoval opatrný odstup a kryl jsem se za květináči a poházeným za-hradnickým náčiním. Když se Clarissa dostala na trávu, šlo to už snáz: mohl jsem se držet v bez-pečné vzdálenosti a přitom ji nespouštět z očí. Byla to hračka.

V okamžiku, kdy se blížila ke křovinatému houští, jsem se do toho dal. Zrychlil jsem, před-běhl jsem ji po levé straně a pak jsem se posta-vil rovnou tam, kudy musela jít.

Když se objevila, stál jsem jí přímo v cestě. Nepodívala se na mne, hlavu držela sklopenou a rázovala dál v typickém mravenčím stylu. Zavolal jsem na ni.

„Hezkej den...“

Nezastavila se.

„...pro písničku,“ dořekl jsem.

Clarissa zpomalila a pak zůstala úplně stát. Využil jsem toho okamžiku.

„Kde se v těchhle končinách bere docela samotnej mravenec?“ zajímal jsem se.

„Zásobovací služba,“ odpověděla Clarissa. Její hlas teď postrádal svoji předchozí sytost; bylo to obvyklé mravenčí monotónní mumlání. Zklama-lo mě to.

„A jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

Znovu ten bezživotný hlas.

„Jsem mravenčí dělnice, Y-SVR 966K.“

Zamyšleně jsem si protáhl krovky a pak jsem poznamenal: „To zní hezky... ale Clarissa se k to-bě hodí líp.“

Pochopila, že další maškaráda je zbytečná. Na několik vteřin se odmlčela, když ale znovu promluvila, překypoval její hlas emocemi.

„Poslyšte, nevím, co chcete, pane...“

„Všivák.“

„Nevím, co chcete, Všiváku, ale do některých věcí je lepší nestrkat nos.“

Pomalu jsem zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, Clarisso, ale strkat do věcí nos je můj denní chleba. Co kdybys mi prostě pověděla všechno, co se ně-jak tejká toho vašeho umrněného tajného spol-ku?“

„Myslíte Klubu individualistů?“ vyhrkla. „O to vám jde? A o tom všem ostatním nic nevíte? Nevíte, že...“

Zarazila se a nervózně se rozhlížela kolem. Zpočátku mi nebylo jasné, co se děje, pak jsem to ale zaslechl taky. Vzdálené bzučení, zatím ještě tlumené, ale stále hlasitější. Byl to zvuk přiléta-jící vosy.

„Musím jít,“ vydechla bázně Clarissa. „Mu-sím...“

„Můžeme se sejít pozdějc?“ navrhl jsem. „Je to důležité.“

Clarissin hlas dosáhl nového pisklavého tónu strachu, protože bzukot vosích křídel se neustá-le blížil.

„Jistě, jistě,“ přikývla (spíš asi proto, aby už konečně mohla zmizet). „Sejdu se s vámi za ho-dinu u té sošky vedle bazénku...“

Pak zmizela a prodírala se podrostem pryč. Musím uznat, že to stihla jen tak tak; o chvíli později už se mi nad hlavou objevila voska. Hro-zivě se nade mnou vznášela. Její žihadlo vypa-dalo smrtonosně a v tomto případě zdání nekla-me. Vosy jsou ta nejzlomyslnější žoužel v celé Zahradě. Znam vosy, které vám jsou schopné dát žihadlo, jen aby se trochu pobavily. Výsledek je, že bych se s nimi jen hrozně nerad pouštěl do křížku.

„Hej ty tam! Neviděls tu nějaký mravence?“ protáhla vosa drsně.

„Jasně - viděl jsem spoustu mravenců,“ při-pustil jsem, „ne ale přímo tady a ne v poslední půl hodině.“

„A co takhle samičku s bílým flekem na hla-vě?“

„To ne - ale kdybych ji náhodou potkal, povím vám o tom jako první.“

Vosa se snesla o něco níž a její bzučení zesílilo. Nejspíš se mi snažila nahnat strach. Nasadil jsem svou nejlepší masku bezstarostnosti a nej-spíš se mi to docela podařilo, protože vosu zahluhlala „myslíš, že jsi vtipnej, co?“ a odletěla po-kračovat v pátrání jinam.

To se nám to ale zajímavě vyvíjí, pomyslel jsem si, zatímco žlutočerná vosu mířila pryč. Co mají s tím vším společného vosy? To nejspíš zjistím za hodinu, až se sejdu s Clarissou.

Zmíněnou hodinu jsem zaplnil tím, že jsem o případu důkladně přemýšlel. Najít individualistické mravenčí odpadlíky a jejich - jak že tomu říkali? - Klub individualistů bylo poměrně snadné. Vykutal jsem už dostatek informací, abych se mohl vrátit do Mraveniště, povědět Kragovi a královně, co vím, a zinkasovat honorář. Do západu slunce jsem to nejspíš mohl stihnout k Dixiemu.

Nedokázal jsem se však zbavit podezření, že tu něco neklape. Ve hře bylo určitě něco většího než nějaký Klub individualistů. Proč mi Krag popsal jednoho konkrétního mravence, na jehož nalezení měl zvláštní zájem? A proč stejného mravence tak usilovně hledala nějaká vosu? Všichni věděli, že vosy a mravenci jsou v Zahra-dě dvě dominantní síly, které se sice nijak ne-mají v lásce, mezi nimiž však už léta panuje jakýsi rozpačitý mír. Tak co to sakra mělo zna-menat?

Byla to pořádná záhada. Jedno bylo ovšem jis-té: Clarissa, ta mravenčí samička se zlatým hla-sem, mohla některé otázky zodpovědět.

Na místo schůzky - k bazénku v severozápad-ním koutě Zahrady -jsem dorazil s předstihem. U jeho čelního břehu stojí malá soška lidské po-stavy - hádám, že ji tam postavil Muž z Domu, aby to na dvorku vypadalo trochu nóbl.

Pokud jde o nás brouky, dá se ta soška využít jako docela slušná vyhlídková věž; můžete se vy-šplhat až na hlavu a vidíte odtamtud po celé Za-hradě.

Dnes jsem ale postával u jejího podstavce a če-kal jsem, až se objeví Clarissa. Smluvená hodina přišla a zase odešla. Uplynulo dalších pět, pak deset minut a Clarissa pořád nikde. Pomalu mě to přestávalo bavit. Třeba vůbec neměla v úmyslu přijít. Třeba se jen vymluvila, aby se mě zbavila. Pak jsem ale za sebou něco zaslechl. Obrátil jsem se, abych Clarissu pozdravil, ale nespatřil jsem ji. Nespatřil jsem vůbec nic. Když jsem se otáčel, praštilo mě něco do hlavy a svět kolem mne se propadl do temnoty, černé jako bezmě-síčná půlnoc.

Když jsem se probudil k vědomí, nebyl jsem právě v nejzáviděníhodnější situaci. Především jsem byl převrácený, ležel jsem na zádech a všema šesti nohama jsem bezmocně kmítal ve vzdu-chu. Kromě toho jsem se kolébal na vodě. Bazé-nek. Někdo mě hodil do bazénku a nechal mě tam, protože mě považoval za mrtvého.

No prosím, tak jsem se tedy nohama vzhůru bezmocně vznášel na hladině bazénku. Nedělal jsem si starosti; už jsem byl v životě v horších si-tuacích.

Pak jsem ale pocítil, jak se voda rozvlnila, když pode mnou něco proplulo. Bylo to něco vel-kého - a teprve v tu chvíli jsem si začal dělat starosti.

Dovolte, abych vám něco pověděl o potápní-cích. Jsou to neuvěřitelně silní plavci, kteří se ve vodě cítí pohodlněji než na suché zemi.

Já ovšem bohužel nejsem potápník. Byl jsem v maléru.

9)

Tomu bazénku se obvykle vyhýbám - vodu mám rád asi stejně, jako má moucha ráda tarantule - přesto se ovšem i ke mně donesly his-torky o kaprovi. Říkalo se, žeje to obrovská ryba, která v bazénku vládne jako zlomyslně naladě-ný tyran. Požíral drobnoucké rybičky, požíral brouky a mouchy, které přistály na hladině... podle toho, co jsem slyšel, požíral s gusem úpl-ně všechno.

Zaklonil jsem hlavu a podíval jsem se do kal-né vody pod sebou. V její inkoustové černi jsem neviděl vůbec nic. Pak se ale tahle inkoustová prázdnota něčím zaplnila. Byl to kapr! Pomalu proplouval sem a tam u dna bazénku. Jeho tlusté tělo bylo poseté zlatými a bílými skvrna-mi. Vypadal hladově.

Zatím si mě nevšiml, to ovšem byla jen otázka času. Měl jsem pocit, že bych na tom nebyl hůř, kdybych na sobě měl

neonový nápis „OBĚD ZDARMA - PŘIJĎTE A POSLUŽTE SI!“

Nebyl to pocit, který by se mi zamlouval. Všichni to jednou musíme na tomhle světě zapáchnout, nikdy jsem ale nepočítal s tím, že skončím jako žrádlo pro ryby.

Snažil jsem se převrátit správnou stranou dolů, abych se mohl alespoň pokusit doplavat do bezpečí. Neměl jsem šanci. Jen jsem bezvýsledně komíhal nohama ve vzduchu.

Pohlédl jsem znovu do vody; už zase jsem neviděl vůbec nic. Kam se poděl? Možná že mě přece jen neuvidí.

Náhle se kapr objevil v mém zorném poli a zjistil jsem, že má namířeno přímo ke mně. Jeho tupé rybí oči na mne upřeně hleděly a jeho gumovitá rybí tlama byla široce rozevřená a připravená pustit se do jídla. Byl se mnou amen - definitivně. Nikdy jsem nijak vážně ne-přemýšlel o tom, co se s broukem stane, když umře, jak se ale na mne ten kapr řítí, probleskla mi tahle otázka hlavou. Smlíval jsem se s tím, že je konec.

Konec však nenastal. Cítil jsem, jak na mě seshora spočinula jakási váha, a kapr byl najednou o kus dál ode mne. Namáhavě jsem zdvihl hlavu kus nad hladinu vody, abych se podíval, co se děje. Byl to Třasořitka Jake! Muší sameček na mně přistál a teď letěl jako o život. A taky že letěl o život. Křídla mu s hlasitým bzukotem zuřivě vibrovala. Neměl dost síly na to, aby mě zdvihl nad vodu, strkal mě ale po hladině, jako bych byl člun a on můj motor.

Vrátil jsem se pohledem do vod bazénku. Kapr se nehodlal nechat připravit o večeři. Přidal na rychlosti a odhodlaně mrskal ocasem. Byl už za se blízko. Měl jsem báječný výhled na jeho zuby; vypadaly zdravé a ostré.

„Honem!“ zařval jsem na Jaku. „Změň směr!“

Jake s námi oběma vykrouhl ostrou zatáčku doprava, po níž ihned následovala další doleva. Nevím, jestli to byla náhoda nebo jeho obratnost, ale byl to dokonalý manévr. Křižoval bazének sem a tam a jako slalomář se otočil kolem leknínového listu. Nemohl na tom vůbec nic zkažit, a tak jsem s úlevou sledoval, jak za námi kapr čím dál víc zaostává, až nakonec jeho oškli-vá tlama zmizela ve vodní hlubině. Bylo taky na čase - Jake už zpomaloval. Jeho bzučení znělo unaveně. Konečně mě Jake dotáhl až k okraji bazénku. Narazili jsme přímo do něj a síla té kolize byla tak velká, že mě to převrátilo rovnou zpět na nohy. Potácivě jsem vylezl najeden z kamenů, kterými bylo okolí bazénku vydlážděné. Byl to báječný pocit, být zase správnou stranou vzhůru, a ještě lepší být zase na suché zemi.

Pohlédl jsem na Jaku. Muší sameček zuřivě oddechoval a třásl se jako šílenec. Vypadal, jako by sám nevěřil tomu, co právě dokázal. Třasořitku Jaká rozhodně nikdo nepovažoval za hrdinu a ze všech nejmiň se za něj považoval on sám.

„Jaku, kamaráde,“ usmál jsem se, „dlužím ti doživotní zásobu čistého třtinového cukru.“

Jake se jen klepal a otřásal.

Když jsem oschl, vyrazili jsme i s Jakem k tomu zahradnímu stolku, pod kterým jsem se seznámil s Velmou.

Mezitím padla noc. Tma byla nehybná a těžká a obloha byla zastřena nízkým příkrovem mračen, z nichž nevykukoval ani kousek měsíce. To mi vyhovovalo - neměl jsem tu noc náladu na je-ho vyčítavý jednooký pohled.

Byl bych jen rád vědět, jestli měla Velma večer větší štěstí než já.

Dělal jsem si zbytečné starosti. Když jsme do-razili, myslel jsem si nejdřív, že je sama. Zpřímá na mne pohlédla a prohlásila: „Však už jsem byla zvědavá, co se s vámi stalo. Říkala jsem si, jestli jste si třeba nešel dát večerního šlofika.“

Všichni jsme komedianti, pomyslel jsem si a usmál jsem se.

„Kdo je ten váš přítel?“ zajímala se Velma.

„To je Jake - moucha, co jsem vám o ní vyprávěl. Zrovna mě zachránil, nedovolil jedné velrybě, aby si mě dala k večeři.“

Jake se uškíbl a nervózně pokýval hlavou. Vždycky, když se ocitl ve společnosti nějakého cizího brouka, byl jako na trní. Velma ho zhodnotila chladným pohledem, kývla mu na pozdrav a obrátila se znovu ke mně.

„Takže jste neměl příležitost promluvit si s tou samičkou, co jste ji sledoval?“ zeptala se.

„Ale ano, mluvil jsem s ní - stačili jsme si ale jen domluvit schůzku. Vůbec se neukázala a já za svou námahu dostal zabíjákem přes hlavu. Když jsem se probudil, plaval jsem znak v zahradním bazénku.“

Velminy tmavé oči se roztančily. Byl bych se rád přidal, ale neznal jsem melodii.

„Vy jste taky nepochodila?“ otázal jsem se.

„Naopak,“ odpověděla Velma. Hlas měla uvolněný a někde pod povrchem v něm jako pod-zemní pramínek probublával smích. „Ráda bych vás seznámila se svým novým přítelem - s Leo-poldem.“

Ze stínů za Velmou pomalu vylezl mravenec. Byl to ten, kterého jsme viděli na schůzce - ten, co recitoval báseň. Vypadal neklidně, nervózně (No prosím, řeknu to. Vypadal, jako by měl mra-venčení. Spokojení?). Jeho pohled přeskakoval mezi námi třemi, na nikom se však neustálil.

„Zatímco vy jste si vychutnával svou večerní koupel,“ zapředla Velma, „já jsem odvedla Leo-polda sem domů, aby nám zodpověděl pár otázek.“

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. Velma byla doopravdy reportérka jako řemen. Imponovalo mi to. Přistoupil jsem k drobnému mravenčkoví známému pod jménem Leopold.

„Tak do toho, junáku - pověz nám všechno, co víš o tom vašem Klubu individualistů.“

Mravenec si dlouze povzdechl, jako by chtěl říct: „Kde mám začít?“

Když konečně promluvil, třásl se mu hlas.

„Víte, my jsme vlastně úplně neškodní,“ začal. „Scházíme se dvakrát týdně, a to jen proto, aby-chom... aby-chom byli sami sebou.“

„Abyste mohli vyjádřit svou individualitu?“ pomohl jsem mu. „Jako třeba abyste si zatančili a zarecitovali pár básniček?“

Leopold přikývl.

„Umělecká tvorba je nejvyšší formou vyjádření vlastní individuality.“ Vzdechl. „Už nás unavuje dělat všechno v zájmu Mrave-niště. Chceme prostě aspoň jednou udělat něco pro sebe...“

Znělo to uříkavaně, ale věděl jsem, jak to myslí.

„Já teprve začínám objevovat, kdo jsem," po-kračoval mravenec. „Začínám zjišťovat, že mám vlastní touhy a potřeby. Nezáleží mi na Mrave-ništi, mravenčí královna pro mě nic neznamená. Začínám se starat o toho, kdo je pro mě nejdůležitější... o sebe."

„To ale není všechno," skočila mu do řeči Velma. „Pověz mu o tom spreji."

Leonard si tiše odfrkl, jako by chtěl naznačit, že nejde o žádnou opravdu důležitou část jeho příběhu.

„Před několika týdny se moje švadrona vypravila shánět potravu do okolí chryzantémových keřů. Když jsme tam byli, vyšel ven Muž z Domu a postříkal ty keře nějakou chemikálií. Trocha toho spreje dopadla i na nás."

Nechápal jsem.

„No a?"

„A pak... po několika dnech začal každý z mra-venců, kteří tam tehdy byli... pochybovat o celé koncepci kolektivního mravence. Začali jsme přemýšlet sami o sobě - o vlastních tužbách a po-třebách. Začali jsme v sobě vidět jednotlivce. A nedlouho poté jsme založili svůj klub."

Krátce a štěkavě jsem se zachechtal.

„C-co je na tom k s-smíchu, Všiváku?" zeptal se Jake.

„Vlastně nic," připustil jsem. „Prostě mě poba-vilo, že celý tohle individualistický hnutí je jen vedlejším produktem nějakého lidského chemického spreje. Je to alergická reakce na postřík proti plevelu!"

Leopoldovi se moje vysvětlení zjevně neza-mlouvalo. Dával přednost tomu, považovat spo-lek za „nástroj prosazení převahy individuálních práv nad skupinovým útlakem".

Pokrčil jsem rameny - pro mě za mě si mohl myslet, co chtěl. Já měl na starosti důležitější věci.

„No dobrá, a teď chci slyšet všechno ostatní, co se ještě děje. Můžeš začít tím, proč celej oddíl vos hledá tvoji kamarádku Clarissu..."

„Já nic nevím, já jen..."

„Se mnou si na chytráka nehraj, Leo, nebo už v životě nenapišeš jedinou básničku." (Zarazil jsem se a nedodal jsem, že by to nejspíš bylo do-cela ku prospěchu.) „Tak co se děje?"

Leopold zavrtěl hlavou.

„Jenže já opravdu nevím, vážně." Odmlčel se. „Vím jen, že Clarisse něco vrtalo hlavou. Už několik dnů se v Mraveništi vůbec neukázala a měla z něčeho strach."

„Tys ale nezjistil, z čeho?"

„Celým smyslem našeho společenství je po-skytnout členům dostatek soukromí, aby mohli zkoumat vlastní osobní pocity. Věděl jsem, že něco není v pořádku, ale nechtěl jsem vyzvídat..."

V hlase mu zazněl podtón zoufalství. Nijak mě to nepřesvědčilo.

„I když jsi věděl, že je možná v nějakém malé-ru?"

„Ano, to jsem věděl, ale..." Leopoldův hlas se ztišil v pouhý šepot. „Chtěla si o tom se mnou před pár dny promluvit, ale odmítl jsem ji po-slouchat... měl jsem... měl jsem strach se do to-ho zaplést. Mohl bych teď příliš mnoho ztratit. Báť jsem se o sebe... umíte si to představit?"

Zahanbeně svěsil hlavu.

Přikývl jsem. Pokud jsem se v téhle Zahradě vůbec o něčem poučil, tak o tom, že hrdinů je málo a těžko se hledají. Neměl jsem Leopoldovi za zlé, že je zbabělec, přestože jsem jeho básně považoval za bláboly. Teprve nedávno v sobě objevil individualitu - chtít po něm, aby ji tak brzy dal v sázku, to na něj bylo trochu moc.

Jedno už ale začínalo být zřejmé. V Zahradě se dělo něco podivného - a šlo o něco většího než jen o společenství individualistických mravenců. Měly s tím něco společného vosy - to se zdálo být jisté. Ale co to bylo?

Vyhlédl jsem ven do té prohnílé a nebezpečím nabitě džungle naší Zahrady. Někde tam byl brouk, který na to dokázal odpovědět - Clarissa, mravenčí samička se zlatým hlasem. Zbývala je-diná otázka - kde je?

10)

Druhý den ráno jsem musel jít do Mraveniště podat hlášení Kragovi. Na Velmě a Jakovi jsem nechal, aby pátrali po Clarisse. Leopoldovi jsme poradili, aby se raději držel někde stranou. Ne-protestoval.

Jakmile jsem se přiblížil ke vchodu do Mrave-niště, zastavil mě jeden ze strážných.

„Stát," zavelel stroze. „Uvedte jméno a účel ná-vštěvy." V hlase mu nezaznívala ani stopa agre-sivity, bylo však jasné, že nikoho nepovolaného projít nenechá.

„Všivák Muldoon," oznámil jsem. „Přišel jsem za Kragem."

„Co je účelem vaší návštěvy?"

„No, pro nejnovější drby jsem si určitě nepři-šel. Co kdybys mě prostě pustil dál - Krag mě přijme, neboj se."

Pokud to strážného naštválo, nedal to na sobě znát.

„Pojďte za mnou," vyzval mě důležitě, otočil se a zmizel dole v tunelu. Šel jsem za ním. Nebylo tam tak temno jako při mé předchozí návštěvě - pochmurné šero, ne ale tma jako v pytli - a tento-krát se mi lépe dařilo udržovat si přehled o sle-du zatáček a tunelů, klikaticích se bludištěm.

Jak jsme sestupovali stále níž, mýjeli jsme jed-noho mravence za druhým a já zjišť-oval, že se pokaždé dívám do netečné tváře a přemýšlím: A co tahle? Je to taky členka Klubu individualistů? Nebo tenhleten? Patří k nim i on?

Zabočili jsme za roh a minuli komoru nabitou mravenčími larvami. Chůvy je právě krmily housenkami a medem. Rozhlédl jsem se kolem sebe po velké ústřední chodbě, v níž jsme se ocitli - byl to široký průchozí tunel s několika dveřmi po obou stranách. Pokud jsem se správně zori-entoval, měla být královská komnata patřící Její Výsosti kus vpravo před námi. Do postranního pokojíku, kde mi Krag předával instrukce, pak vedly třetí dveře vlevo.

„Počkejte tady," přikázal strážný a pospíšil si do Kragovy komnaty, aby mě ohlásil.

Zatímco jsem čekal, prošla kolem mravenčí samička. Nesla pořádnou dávku medovice, té cukernaté tekutiny, kterou mravenci získávají od mšic žijících v Zahradě.

Těsně mě minula, spěšně proběhla kolem krá-lovské komnaty, zahнула doprava a zmizela v ústí tunelu naproti ní. Ani na mne nepohlédla.

Strážný se vrátil.

„Krag vás přijme."

Když jsem vešel dovnitř, štkal právě Krag po-vely na řadu vyrovnaných vojáků. Otočil se a po-hrdavě mě oslovil: „Tak co, Muldoone... Jaké in-formace jste vyhrabal? OKAMŽITĚ mi povězte všechno, co víte! Našel jste toho mravence s bí-lou skvrnou?"

V téhle branži se naučíte spoléhat na vlastní instinkty - někdy vám totiž můžou zachránit ži-vot - a moje instinkty mi právě teď říkaly jedno: buď opatrněj... neříkej mu všechno, ještě ne.

Něco se mi na tom všem nelíbilo. Cítil jsem, jak mi to leží v žaludku, problém byl jen v tom, že mi to zatím nestačilo dojít až do mozku. Potřeboval jsem čas, potřeboval jsem si to dů-kladně promyslet. Něco mi říkalo, že dokud to neudělám, neměl bych Kragovi nic říkat o Clarisse ani o schůzce, jíž jsem byl svědkem.

„Totiž," prohlásil jsem místo toho, „mám pár stop, ale zatím nic určitýho. Budu potřebovat ještě pár dnů..."

„Ubožáku," ušklíbl se Krag. „Věděl jsem, jak to dopadne. Jak by mohl nějaký mizerný brouk uspět tam, kde selhala skvělá mravenčí armá-da?"

Pokrčil jsem rameny.

„Možná si královna mys-lela, že si s tím případem poradím trochu... diskrétněji," poznamenal jsem. „Jak jsem měl mož-nost vidět, vy si s diskrétností zrovna netykáte."

Krag mi svoji drobnou mravenčí hlavičku vra-zil přímo před obličej. Třásl se vzteky.

„Brouci jako vy jsou ostudou celého hmyzího světa," vyštěkl nenávislně. „Nebýt rozkazů, které jsem dostal od královny, byl byste už po smrti!"

Usmál jsem se. Napadlo mě, že když se mi Kraga podaří dostatečně naštvat, mohlo by mu třeba něco uklouznout. Navíc jsem se skvěle ba-vil, takže jsem se rozhodl ještě trochu ho vytočit.

„A co je na mravencích tak extra?" zeptal jsem se.

Krag zvýšil hlas.

„Nic o nás nevíte, brouku. Mraveniště je nejmocnější silou v celé Zahradě, zatím však docílilo jen toho nejdrobnějšího zlomku všeho, čeho by docílit mohlo. Ještě jsme nenaplnili své poslání."

„Vážně? A co je to za poslání?"

„Slyšel jste někdy o bojových mravencích z Jižní Ameriky? Ti nemají pohodlné živobyetí v permanentních mraveništích. Jsou neustále na pochodu, během kterého táboří v dočasných sídlištích, a při svém nepřetržitém pátrání po potravě táhnou stále dál. Všechno živé, co jim stojí v cestě, má jednoduše na vybranou: klidit se stranou nebo zemřít. Jsou neoblomní."

„Zdá se, že vám to imponuje," poznamenal jsem.

Krag se už už nadechoval, aby ještě něco řekl, pak se ale zarazil, jako by si uvědomil, že už tak toho napovídal až moc.

„Mým úkolem je podporovat královnu," pro-hlásil konečně, „a sloužit dobrou Mraveniště. Což znamená, že musím najít ty prokleté individualisty."

Začal se ode mne odvracet.

„Klidte se mi z očí, Muldoone. A až mi přijdete podat příští hlášení, doufám, že budete mít lepší informace - v zájmu vašeho vlastního zdraví."

Otočil jsem se a vydal se za strážným zpět k po-vrchu. Stejně jako předtím rázoval přede mnou, aniž by se jedinkrát

ohlédl nebo pronesl jediné slovo. Jak jsem ho tak následoval, nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že tu něco ne-hraje.

Najednou mě to udeřilo přímo mezi oči tako-vou silou, že jsem měl pocit, jako bych se srazil s dvoutunovým čmelákem. Ta samička, kterou jsem viděl, když jsem čekal na Kraga - nesla přece medovici. Bylo všeobecně známo, že mra-venčí královna si s oblibou dopřává pár panáků téhle sladké tekutiny - měla ji tak ráda, že ji za-kázala pít všem ostatním mravencům v kolonii. Tak jak to, že ta samička medovici nenesla do královniny komnaty? To mi nesesedělo.

Třeba to nic neznamenalo. Možná prostě někde existovala spíž, kam mravenci pro královnu me-dovici ukládali do zásoby, moje instinkty mi však říkaly něco jiného. Říkaly mi, že se tu děje ještě něco.

Tak tiše, jak to jen šlo, jsem se otočil a zamířil zpátky. Věděl jsem, že bude chvíli trvat, než si strážný všimne, že za ním už nejdu. Hrál jsem ale nebezpečnou hru - kdyby mě zahlédli nějakí jiní mravenci a spustili poplach, byl by se mnou amen.

Když jsem dorazil do ústřední chodby, nikdo tam nebyl. Zhluboka jsem si oddechl úlevou a ho-nem jsem se vnořil do tunelu, do kterého jsem viděl zajít samičku s medovici. Podařilo se mi vecpat se do něj, ale bylo to jen tak tak. Být jen o maličko užší, byl bych v něm uvázl. Vykročil jsem do temnoty před sebou.

Náhle jsem zaslechl, jak se ke mně blíží něčí kroky. Rychle jsem se rozhlédl - nebylo kam utéct. Začal jsem drápat do stěn chodbičky. Zpočátku byly tvrdé a nepoddajné, náhle jsem však nara-zil na měkký pruh, který pod mým dotekem snadno povolil. Zatlačil jsem, vmáčkl jsem se do něj a zjistil jsem, že najednou stojím v jiném tu-nelu. V tajném tunelu, o kterém jsem do té doby neměl ponětí!

Utíkal jsem tímhle novým tunelem a po něko-liku minutách jsem dorazil do malé jeskyňky, kde se chodba rozbíhala dvěma směry. Kudy se dát? Sklonil jsem tykadla a přešel jimi po zemi před sebou. Konečně jsem zaregistroval slabouč-kou stopu protivně nasládlého pachu medovice. Vedla do tunelu vpravo. Rozběhl jsem se do něj. Po několika dalších zákrutech a zatáčkách se tunel začal rozšiřovat a někde před sebou jsem zaslechl hlasy. Opatrně jsem se posunul dopředu a vystrčil jsem hlavu za roh.

V komnatě za rohem byli dva mravenci nor-mální velikosti - včetně té samičky, kterou jsem viděl předtím - moji pozornost však upoutal třetí mravenec. Byla to královna, nebyla to však Královna, jestli chápete, jak to myslím. Tahle byla mladší a o pěkný kousek menší. Jedna ze samiček téhle mladé bezkřídle královničky upra-vovala vzhled, zatímco druhá ji krmila medovici.

Postoupil jsem ještě o krůček kupředu. To byl omyl - vydrolila se pode mnou hrudka hlíny.

Moc hluku to nenadělalo, mně to ale připadalo jako rána z děla.

„Co je to?“ zasyčela královnička. Škubla hla-vou mým směrem, podařilo se mi však na po-slední chvíli stáhnout mimo dohled. Otočil jsem se a pádil tunelem zpátky. Za sebou jsem slyšel její vztekly křik.

Skrytým vchodem jsem se z tunelu protlačil ven a utíkal dál. Doběhl jsem zpět do ústřední chodby a prchal jsem směrem k tunelu, který vedl nahoru ke vstupu do Mraveniště.

Když jsem se dostal do vyšších pater, začal jsem tu a tam míjet mravence, kteří měli namí-řeno opačným směrem. Vrhali po mně pohledy plné něměho podezření, nikdo se mě však nepo-kusil zastavit. Uháněl jsem dál a dál.

Konečně jsem nahoře před sebou vycítil záři denního světla. Byl jsem skoro venku.

Zničehonic se těsně přede mnou vynořil obličej strážného. Dospěl očividně až nahoru, a když se otočil, zjistil, že už za ním nejsem. Rozběhl se tedy dolů, aby se podíval, co se děje.

„Co jste tam dělal?“ vyjel na mě.

Věděl jsem, že nesmím připustit, aby zavolal Kraga - maršál čekal na sebemenší příležitost, která by mu poskytla záminku se mě zbavit. Oddechoval jsem o něco namáhavěji, než jsem doopravdy musel, a promluvil jsem svým nejpi-pitomějším hlasem.

„Uf, uf, běháš moc rychle, mladej! Volal jsem, abys ubral, ale nejspíš jsi mě neslyšel...“

Nejsem právě herecká hvězda světového for-mátu, strážný mi ale na roli neškodného idiota skočil.

„Jdeme,“ štěkl jen.

Zamířili jsme tunelem ke vchodu. Byl to skvělý pocit, být zase venku na sluneč-ním světle - pachtit se hlínou a trávou, místo abych se plížil podzemními hlubinami Mrave-niště. Celou cestu na mne však doráželo hejno otázek. Co se tady děje? Proč se tam v Mrave-ništi schovává ještě jedna královna? Každé mra-veniště má přece jen jednu královnu. Pravda, čas od času se sice rodí nové královny, ty ale vždy odlétnou, aby si založily vlastní nové mraveniš-tě. Jenže tahle královna, kterou jsem viděl, už křídla shodila.

A ještě něco mi vrtalo hlavou. Jakou to všechno mělo souvislost s vosami?

Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. Bylo na čase popovídat si s některou z vos...

11)

Možná si myslíte, že mezi vosami a včelami není žádný velký rozdíl. Konec konců vosy i včely jsou žlutočerné, obě s bzukotem poletují po Zahradě a obě vás mohou štípnout. Můžu vám ale říct, že je mezi nimi obrovský rozdíl. Včely jsou většinou přátelská stvoření, i když trochu roztržitá. Zato vosy... s těmi je to trochu jinak. Vosy vás spíš štípnou, než aby se na vás pořádně podívaly. Jsou to zlomyslná a nebezpečná stvoření.

A ještě jeden rozdíl mezi nimi je. Včely jsou stavěné k tomu, aby sály nektar z květů: perou ho do sebe pod tlakem a pak si to spokojeně šně-rují zpátky domů do úlu s břichem celým upatlaným od pylu. Vosy jsou naproti tomu uzpůsobené tak, aby žvýkaly a polykaly tuhounou stravu. Cpou se ostatním hmyzem, ovocem a podobnými lahůdkami. Stejně jako včely si ale taky s oblíbenou přihnou nektaru. Považují ho za speciální pochoutku a právě na tuhle skutečnost jsem se spoléhal, když jsem se rozhodl poklábosit si s vosou.

Vybral jsem si vhodnou květinu, nastražil jsem svou past a čekal.

A čekal...

V mé branži si jeden na čekání musí zvyknout; patří to k dennímu chlebu. Zabíjel jsem čas tím, že jsem pozoroval Muže z Domu, který byl venku na Zahradě a tlačil před sebou po trávníku vymyšlenou známou pod názvem sekačka. Když jsem se tak na něj díval, honilo se mi hlavou hejno dávno známých otázek - Co se asi děje v tom velkém savčím mozku? Podobá se to aspoň trochu tomu, jak uvažujeme my z říše hmyzu? Co jsi zač, člověče? O čem asi koumáš, co je ti vlastně drahý? Všimneš si mě někdy a zamejšlíš se nad tím, co se děje v hlavě Všiváka Muldoona?

Nevynořila se žádná odpověď. Čekal jsem dál.

Trvalo to dlouho, než se nějaká vosy objevila. Nejdřív ze všeho jsem slyšel její bzuchení - hlu-boký zlobný zvuk, který jsem jen stěží rozeznával přes vrčení Mužovy sekačky. Tohle vosí bzuchení bylo předzvěstí maléry, až na to, že pokud mělo dnes k nějakému maléru dojít, měl jsem v plánu být jeho strůjcem já.

Bzuchení umlklo. Vykoukl jsem zpod listu, za kterým jsem byl schovaný, a dával jsem si při-tom pozor na to, abych nevystrčil hlavu. Vosy přistála na květu několik stop ode mne. Začala se propracovávat dovnitř, aby se dostala k nektaru na jeho dně. Zaslechl jsem její nenasytné srkání.

Po několika vteřinách byla zase ve vzduchu a uši jsem měl plné jejího bzukotu. Tak pojď, lákal jsem ji v duchu, pojď na tuhle kytku, je v ní spousta fajnovoého nektaru, tak sem přece pojď.

Štěstí stálo při mně. Vosy se ještě chvíli vznášela ve vzduchu a pak bzukot jejích křídel zesílil, jak zamířila ke květině přímo nade mnou - ke květině, kterou jsem připravil speciálně pro ni. Zdvihl jsem oči a skrz okvětní plátky nahoře jsem viděl její žlutočerné tělo.

Počkal jsem, dokud nebyla celým tělem uvnitř květu, a pak jsem prudce zatáhl za úponek, který jsem květem provlékl. Okvětní plátky se kolem vosy zavřely.

Byla uvězněná.

Zabezpečil jsem svou past a dal jsem vosě několik minut na to, aby si uvědomila, v jak překárném postavení se ocitla. Její bzukot byl s každým pokusem o útěk trochu vzteklejší. Kupodivu jsem zjistil, že ten randál působí na moje nervy jako hojivý balzám.

Konečně jsem se vyšplhal na stonek a promluvil jsem k místu, kde byla její hlava.

„Máš tam vevnitř pohodlíčko?“ oslovil jsem ji. Vím, co je to slušnost.

„Kdo je to?“ zasípěla vosy. „Jak se opovažuješ? Pusť mě ven!“

Řekla ještě pár dalších věcí, ne-myslím ale, že bych měl na tomhle místě takové výrazy opakovat.

„Co víš o tajné organizaci mravenců?“ zeptal jsem se, když skončila.

Odpověď byla opět nereprodukovatelná.

Usmál jsem se.

„Upřímně doufám, že doma ve vosím hnízdě takhle nemluvíš," poznamenal jsem. „Dobře, zkusíme to jinak - pročpak švadrona vos pátrala po mravenčí samičce jménem Clarissa? Po samičce s bílým znamením na hlavě?"

Tatáž odpověď.

Tohle k ničemu nevedlo. Rozhodl jsem se, že ji chvíli nechám vychladnout, a šel jsem na pro-cházku. Na pěknou dlouhou procházku. Říkal jsem si, že až se vrátím, bude možná sdílnější.

Zašel jsem zpátky do kanceláře, abych se po-díval, jestli mi Velma nebo Jake nenechali v hli-ně nějaký vzkaz. Nic tam nebylo. Když jsem však kráčet pryč, nedokázal jsem se zbavit poci-tu, že něco není jako jindy. Pak mi to došlo: za normálních okolností nemůžu z kanceláře ode-jít, aby se na mě nenalepil Billy. Dneska se ale neozvalo žádné dychtivé volání: „Haló, Všivá-ku!" Neozvalo se vůbec nic.

Nervózně jsem se rozhlížel a doufal jsem, že se nevrátila straka, aby dokončila snídani, kterou jsem jí předchozího dne tak hrubě překazil.

Pak jsem to spatřil. Billy nebyl mrtvý, byl ale navždy pryč. Jeho život housenky skončil.

Vísel hlavou dolů na stonku jedné z kopřiv. Pro veškerý okolní svět byl mrtvý, protože se právě zakuklil. Věděl jsem, že tam zůstane viset několik týdnů a jeho tělo že zatím projde očeká-vanou proměnou. Až tahle proměna skončí, vy-noří se do slunečního světla jako úplně nový tvor - jako motýl. Jen si to představte - jdete jedno-ho dne spát jako housenka a probudíte se jako motýl! Jak může nějaký živočich během jednoho života být dvěma tak naprosto rozdílnými tvory? To prostě nechápu.

Žádný hmyz si samozřejmě po své metamorfóze z předchozího života vůbec nic nepamatuje. Já sám nemám jedinou vzpomínku, jaké to bylo, když jsem byl larvou. Ani Billy si nebude pama-tovat nic ze svého života housenky, nic ze svých bláznivých plánů stát se soukromým detekti-vem. Nebude si pamatovat ani mne.

Naposledy jsem se na Billyho podíval a zapla-vil mě strašlivý pocit neklidu. Tahle zatracená Zahrada byla už tak dost nebezpečná pro mrňousy, jako byl Billy. A teď se situace ještě zhor-šovala - v tomhle případě, na kterém jsem pra-coval, šlo o něco velkého. V Zahradě se dělo něco setsakra ošklivého - něco, co nebezpečí pro tyhle mrňousy ještě zvyšovalo - a bylo to vážnější než pouhá neškodná skupina mravenčích individualistů.

Věděl jsem, že je na mně, abych zjistil, o co jde. Bylo na čase sehnat si pár odpovědí. Bylo na čase pokračovat ve výsledku vosy.

Když jsem se vrátil ke své květinové pasti, uplynulo několik hodin a vosa měla podstatně upovídanější náladu. Je zvláštní, jak na vás chvi-lička věznění bez jídla může takhle zapůsobit.

Naladil jsem svůj nejlepší hlas drsného chla-píka.

„Tak fajn, zkusíme to ještě jednou. Proč jste honily tu samičku jménem Clarissa?"

„Mravenci nemaj jména," zahučela vosa pohrdlivě ze své pasti.

„To je fakt," připustil jsem, jenže vosy se taky nenechávají chytit do květinovejch pastí, a jen se podívej na sebe, kamarádko."

Na tohle mi nedokázala odpovědět. Zeptal jsem se na Clarissu ještě jednou a abych jí trochu po-bídl paměť, praštil jsem ji tentokrát do boku.

Když jsem se zeptal asi po dvacáté, vzdala to.

„Hledali jsme ji, protože čmuchala někde, kde neměla co dělat, a slyšela něco, co neměla slyšet. Dozvěděla se o plánu..."

Tohle se mi vůbec nezamlouvalo.

„Co je to za plán?"

Následovala dlouhá chvíle ticha. Když vos a zno-vu promluvila, čišela jí z hlasu taková arogance, že byste málem mysleli, že výslech vede ona, zatímco já jsem její zajatec. A tohle mi řekla:

„Plán, co všechny zahnojený brouky, jako seš ty, dočista vymete z tyhle Zahrady. A to ty přece seš, ne? Zahnojenej brouk? Tak abys věděl, tvo-je dny jsou sečtený, kámo. Nový spojení, co uzavřou vosy s mravencema, zlikviduje každého, kdo se mu postaví do cesty. Zahrada je na prahu nový éry..."

Moc pěkně se to poslouchalo, ale nedalo mi to a skočil jsem jí do řeči.

„S něčím takovým by mravenčí královna v životě nesouhlasila."

Bylo všeobecně známo, že královna nemá vosy příliš v lásce. Nechtělo se mi věřit, že by se s nimi da-la do holportu. Vosy určitě bloufaly.

Jenže to, co řekla pak, způsobilo, že mi po exoskeletonu přeběhl mráz.

„Možná že i dny mra-venčí královny jsou sečtený," zachechtala se.

Chtěl jsem se právě zeptat, co tím myslí, jenže přesně v tom okamžiku mě opustilo štěstí. S hla-sitým bzučením se objevila švadrona vos. Bylo jich pět, letěly v útočné formaci nízko nad trá-vou a už si mě všimly. Nevypadaly, že jsou nala-děné na přátelské popovídání, a mřily přímo ke mně...

Už zase jsem byl tam, kde to moc dobře znám - v pořádné, hluboké kaši.

12)

Jako většina brouků umím létat, nejsem ale žádný letecký přeborník. Nemůžu se měřit se skvělými hmyzími aviatiky, jako jsou mouchy nebo včely, takže raději stojím všema šesti nohama na zemi. Bylo mi ovšem jasné, že švadroně vos nemám šanci utéct pěšky.

Rozběhl jsem se, rozevřel křídla a vznesl se do vzduchu. Všech pět vos se srovnalo do nové formace, určené k pronásledování. Kličkoval jsem doprava a doleva a držel jsem se těsně nad tráv-níkem. Ani náhodou se mi je nepodařilo setřást. Naopak mě doháněly.

Začal jsem nabírat výšku, nadnášen teplými proudy vzduchu prohrátého letním sluncem, a pak jsem se znovu stěmhlav snesl k zemi. Ani to ne-pomohlo: v leteckém umění jsem se vosám abso-lutně nemohl rovnat. Ani se při pronásledování nezadýchaly, zatímco já jsem mával křídly čím dál zoufaleji. A celou tu dobu jsem za sebou sly-šel zlověstné bzucení, které se každou vteřinou přibližovalo.

Zabočil jsem doleva a zaletěl do stínu jabloně v naději, že bych se jich tam někde mohl zbavit. Opsal jsem smyčku, kroužil jsem kolem větví a listů a křížoval jsem sem a tam. Když jsem usoudil, že jsem jim zmizel z dohledu, prudce jako kámen jsem se snesl k zemi. Že bych se tam mohl na chvíličku skrýt? Pod stromem leželo několik spadáných jablek; jedno už bylo víc než zralé, bylo přímo shnilé. Senzace.

Doběhl jsem k němu a vmáčkl jsem se dovnitř jeho zkrabatělou hnědou slupkou. Počítal jsem, že v něm najdu skvělý úkryt (přestože jeho vůni bych vám rozhodně nedoporučoval). Prohrabal jsem se břechkou jeho dužiny dovnitř a poslou-chal jsem vosy, které mi kroužily nad hlavou. Jejich bzukot zněl překvapeně; nechápaly, kam jsem se poděl. To mi absolutně vyhovovalo. Oddechl jsem si úlevou.

To jsem neměl dělat. V lepkavé temnotě jabl-ka se objevilo cosi, co vystrčilo drobnou hlavičku do výše mých očí a hlasitě zahulákalo:

„HEJ! Tohle je moje jabko! Vypadni a najdi si nějaký jiný!”

Byl to červ. Nejspíš se právě jablkem naprosto spokojeně prokousával, když jsem se tak neomaleně naboural do jeho soukromí.

„Poslyš,” zašeptal jsem, „chtěl bych se u tebe jen na pár minut zdržet. Nic tady nesním. Vážně, já ani jabka nemám rád.”

„Máš, nemáš, to je mi jedno,” zařval červ jako na lesy, „určitě si ale můžeš najít jiný jabko a neopruzovat tady, frajere!”

Na tak malého červa měl impozantně znělý hlas. Slyšel jsem, jak se bzukot vos blíží.

„Ne tak nahlas, kámo,” zasyčel jsem.

„Ne tak nahlas, ne tak nahlas?” zaburácel červ. „Tak já vám něco povím, váženěj pane Ne-tak-nahlas. Tohle je moje jabko a budu si v něm vyřvávat, jak se mi bude chtít.”

Pak se rozkřičel ohlušujícím zpěvavým hláskem: „LA LA LÁ...-LA LA LÁ... je to takhle dost nahlas? LA LA LÁ...”

Už už jsem se chtěl natáhnout a toho mrňavé-ho kretěna umlčet - nemyslím permanentně, to se rozumí - jenže než jsem se dostal až k němu, zavrtěl se a prostrčil hlavu prohnitou slupkou. „LA LA LA LÁ!” halekal dál. „NĚKDO MI LEZE DO JABKA! LA LA LA LÁ!”

„Támhle dole,” slyšel jsem výkřik jedné z vos.

Zatraceně! Pozadu jsem z jablka vylezl, setřásl jsem ze sebe hnílobnou břechku a zdvihl jsem oči vzhůru. Vosy se ke mně řítily jako rozmazaná černožlutá šmouha.

Vysunul jsem křídla zpod krovek a znovu jsem se vznesl do vzduchu. Cítil jsem se už trochu unaveně. Mám na svoje drobná křídla příliš těžké tělo, což se pomalu začínalo projevovat. Zpomalil jsem ovšem nemohl - rozhodně ne v si-tuaci,

kdy byly vosy tak blízko.

To už jsem se blížil k bazénku - k domovským vodám toho starého velkého kapra, co si mě předchozího dne chtěl dopřát k večeři. Když jsem přelétal nad vodou, zahlédl jsem pod sebou jeho vypasené zlaté tělo. V mozku mi začaly klíčit jakési zárodky plánu.

Bylo na čase něco s těmi vosami udělat.

Držel jsem se těsně nad hladinou bazénku a zpomalil jsem tak, že jsem se sotva vlekl. Jedna z vos se odpoutala od švadrony a střemhlavým letem se spustila dolů. Měla nejspíš v úmyslu vrhnout se na mě seshora, popadnout mě přímo ve vzduchu a odnést mě.

Pokračoval jsem v co nejpomalejším letu, jako bych si vyrazil jen na malé odpolední provětrání křídel, zatímco vosu dál padala jako kámen, už jsem ji měl skoro na zádech, dvě vteřiny, jedna...v po-sledním okamžiku jsem sebou hodil stranou. Cítil jsem, jak se o mne vosu otřela, když se jako vystřelená kulka propadla přímo do vody pode mnou. Poslední, co jsem slyšel, bylo překvapené »EHE?«; pak zmizela pod hladinou.

ŽBLUNK!

Nezdržoval jsem se, abych se přesvědčil, jestli se kaprovi podařilo vosu polapit, ale maximální rychlostí jsem vyrazil dál. Jedna vyřízená a čtyři na krku. Bylo mi ovšem jasné, že na tak pri-mitivní trik mi už podruhé žádná neskočí. Co jsem mohl udělat teď?

A pak mě to napadlo. Muž z Domu se pořád ještě plahočil sem a tam po trávníku a tlačil před sebou sekačku. Došlo mi, co musím udělat. Bylo to šílenství, ale zároveň to byla moje jediná naděje.

Prudce jsem zabočil doprava a namířil jsem si to přímo k Muži. Vosy už jsem za sebou měl tak blízko, že málem stačilo, aby se natáhly a po-padly mě za zadní nohy. Málem, ale ne úplně. Vzduch byl plný rachotu jejich rozvzteklého bzučení a moje hlava byla zase plná myšlenek na jejich smrtící žihadla.

Změnil jsem bleskurychle směr letu tak, že to vypadalo, že musím následovat čelní střet s Mu-žem. Pak jsem se náhle snesl dolů a rozlétl jsem se proti samotné sekačce. Vosy, které mi byly nalepené na záda, mě následovaly. Objevil se přede mnou kovový korpus sekačky a zaplnil mi celé zorné pole. Prolétl jsem sprškou posekané trávy a pokračoval jsem dál - přímo k rotujícím břitům sekačky.

Prosvištěl jsem mezerou mezi dvěma břitý, nepatrně jsem zkorigoval úhel letu a druhou mezerou mezi břitý jsem pod zadním krytem sekačky vystřelil ven. Byla to ukázka precizního leteckého umění.

Když jsem znovu nabíral výšku, nedokázal jsem si odpustit letmý pohled za sebe. Všechny čtyři vosy mě následovaly a vlétly sekačce přímo do cesty. Na druhé straně se objevily jen dvě. Zbývající pár neměl dost obratnosti nebo štěstí a neunikl břitům, které ho sešrotovaly.

To znamenalo, že už jsem se zbavil tří proná-sledovatelů, pořád ještě ale zbývali dva a já neměl daleko k vyčerpání. Dlouho už jsem to nemohl ve vzduchu vydržet a dvě vosy za mnou se zdály být ještě čerstvější a navztekanější než předtím.

Zpomaloval jsem. Snažil jsem se přinutit k dal-šímu letu, ke zvýšení tempa, nebylo to ale nic platné. Došlo k nevyhnutelnému. Popadly mě dva páry nohou - jeden pár z každé strany. Měl jsem po žížalkách - na útěk nebylo pomýšlení. Vosy mě dostaly.

Přestal jsem mávat křídly a pomyslel jsem si, že můžu alespoň zbytek cesty strávit v pohodlí, zatímco mě odnášely ke svému hnízdu. V mozku mi pulzovala jediná myšlenka: musí existovat lepší způsob, jak si vydělávat na živobytí...

13)

Zahrada se skládá ze dvou hlavních částí. O po-lovinu ležící blíž Domu se Muž vcelku dobře stará - trávnik, bazének, koupadlo pro ptáky, jablono a květinové záhony, to všechno je uprave-né a udržované. V zadní části Zahrady je ovšem větší divočina, tvořená houštím bujně rostoucího křoví a plevele. Do té Muž nikdy nezasahuje, jen občas proklestí prostor kolem cestičky, aby mohl chodit do kůlny. Vedle kůlny je hromada kompostu, jejímž neomezeným vládcem je obro-vitý pavouk. Vnější hranici Zahrady tvoří dřevěný plot. Ten se táhne rovně s výjimkou jednoho místa, kde se musí vyhýbat stromu rostoucímu na druhé straně.

Vosy mají hnízdo v kořenech pod tímhle stro-mem. A právě tam mě teď dvě vosy donesly. Přistály u paty jeho kmene a přinutily mě vlézt do otvoru tvořícího vchod do jejich podzemního příbytku.

Když mě do té díry strkaly, jedna z nich uště-pačně zavrčela:

„Tak ty jsi teda ten brouk, co s ním máme takovou spoustu problémů.“

„Vždy k službám,“ odpověděl jsem.

„Myslely jsme, že když tě namočíme do bazén-ku, trochu tím tu tvoji horlivost zchladíme,“ poznamenala druhá vos. „Bohužel to nevyšlo - myslím teda bohužel pro tebe.“

Tak to tedy byly vosy, kdo mě přepadl ze zálo-hy, když jsem čekal na Clarissu, a kdo mě potom jako domnělou mrtvolu nechal plavat břichem vzhůru v bazénku.

„Tak snadno se odradit nenechám,“ odsekl jsem.

Postrčily mě dolů do hnízda. Měli jsme jednu řadu šestistranných buněk za druhou. Některé z nich byly naplněné jídlem, další sloužily jiným účelům - byla v nich uložena vajíčka, která na-kladla vosí královna. Díval jsem se na ně a uva-žoval jsem o tom, jak drobně a nevinně vypada-jí - sotva jsem si byl schopen představit, že jednoho dne z nich budou vosy.

Sestupovali jsme do stále větší hloubky a já na sobě cítil nepřátelské pohledy stovek vosích očí. Vosí hnízda se v jistém směru podobají mrave-nišťm: každý v nich má přesně stanovený úkol - některé vosy se starají o královnu, další opatrují mladé, jiné se zbavují odpadků a ještě další vylétají pátrat po potravě. V jiných směrech je však vosí hnízdo diametrálně odlišné: na rozdíl od mravenců mají vosy sklon nechávat se uná-šet záchvaty vzteku, a to dokonce i mezi sebou. Nepanuje tu tatáž atmosféra, která z mraveniš-tě činí jeden velký celek. Ve vosím hnízdě máte pocit, že se každou chvíli strhne rvačka.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptal jsem se jedné z vos, které mě strkaly před sebou.

„Ty jdeš na schůzku se svým stvořitelem,“ od-pověděla. „Nejdřív se ale musíš zastavit v krá-lovský komnatě. Naše královna tě chce vidět, než natáhneš brka.“

Neřekl jsem na to nic, ale horečně jsem pře-mýšlel. Pokud mě vedli před královnu, zname-nalo to, že mám alespoň nějakou šanci. Jedinou mou nadějí bylo královnu přesvědčit, že jsem nestrkal nos do vosích záležitostí.

Mělo to jen jeden háček: proslýchalo se, že vosí královna je cvok, co má na mozku nejmiň pytel švábů. Zatímco mravenčí královna byla solidní a spolehlivá, vosí královna byla notoricky známá svou nevypočitatelnou náladovostí. V jednom okamžiku si s vámi třeba pobaveně povídala a chichotala se a v příštím byla schopná nařídít strážným, aby vás ubodali k smrti. Říkalo se, že ve společnosti vosí královny od vás smrt nikdy není daleko.

Došli jsme ke vchodu do královské komnaty a moje průvodkyně mě nevybíravě postrčily dovnitř. Komnata se podobala žlutočernému moři - byla plná vos, kterým však vévodil ma-jestát vosí královny.

Jediný letný pohled do jejich divoce vyvalených očí mi prozradil všechno, co jsem potřebo-val vědět - žila v zemi kdesi daleko za hranice-mi šílenství.

„Co je to za kolohnáta, tenhle mladík?“ zaklo-kotala.

„Ten brouk,“ odpověděl jeden z jejích poboční-ků. „Ten, co tady kolem pořád čmučá.“

Oči vosí královny se roztančily jako poletující světlušky.

„Tak náš brouček oškliváček,“ rozjasnila se. Nasadil jsem nejpodmanivější úsměv, jakého jsem byl za daných okolností schopen, a naslouchal jsem děsivému bzučivému hukotu, kterého bylo hnízdo plné. Pomyslel jsem si, že je to nejspíš pouhá ukolébavka v porovnání s tím, jak to musí hučet v královnině chorém mozku.

„A jakpak ti říkají, ty můj ošklivý broučku?“ zazpívala královna.

„Všivák Muldoon, madam.“ (Měl jsem dojem, že na nějaké vtipy není nejvhodnější okamžik.)

„A pročpak se ti říká Všivák, ty můj broučku broučinku zlobivá?“

„To je dlouhá historie, Vaše Výsosti. Možná vám ji jednoho dne budu vyprávět...“

Nesprávná odpověď - královnin rozzářený vý-raz zmizel, jako když slunce náhle zakryje černý mrak. Tvář se jí zkroutila ve zlovlný škleb.

„Povíš mi to hned teď, nebo zemřeš!“ zaječela.

Zachoval jsem klid.

„Problém je v tom, ehm, Vaše Veličenstvo, že je to tak trochu osobní.“

Roz-máchlým gestem jsem ukázal na tlupu vos, kte-rá nás obklopovala.

„Jsem moc plachej. Takhle kdybychom byli jen my dva spolu, to by byla pa-nečku jiná...“

Zdálo se, že moje odpověď vosí královnu potěšila. Dlouze a upřímně se zachichotala proni-kavým hysterickým tónem, který neměl pranic společného s normálním smíchem.

Když pomatené hihňání utichlo, jeden z jejích pobočníků se předklonil a zašeptal: „Víš o našem plánu, Veličenstvo. Musíme ho... odstranit.“

„Když on se mi líbí," povzddechla si podrážděně královna. „Líbíš se mi, Všiváku Muldoone. Je mi líto, že tě budu muset dát zabít."

„Moment," zarazil jsem ji. „Co kdybych slíbil, že to nikomu nepovím? To byste mě pak přece mohla nechat jít, ne?" (V daném okamžiku mě nic lepšího nenapadlo.) K mému úžasu na to skočila.

„To myslíš vážně?" zajímala se. „Dáš mi svůj nejslavnostnější slib?"

Pokoušel jsem se vzpomenout si na všechny ty sliby, které jsem slyšel od mladých larev. Zmohl jsem se jen na tohle:

„Ten, kdo své slovo poruší,

ať pták ho sezobne a sní.

Kdybych se vám snad snažil lhát,

směji mě vosy ubodat."

„Bravo!" zajíkla se vosí královna. „Krásně řečeno! Řekla bych, že to mi stačí..."

Nechtěla se mi věřit vlastnímu štěstí. Začínalo to vypadat, jako bych se přece jen mohl dožít příštího rána.

Pak jsem ale z protějšího kouta komnaty za-slechl povědomý hlas.

„Obávám se, že na slovo brouka se nemůžeme spolehnout, Veličenstvo."

Ten hlas jsem poznal, a jakmile jsem ho uslyšel, sevřelo se mi hrdlo.

Byl to Krag! Mravenčí maršál tu byl v dopro-vodu dvou členů své elitní gardy. Otočil jsem se tváří k němu.

Obklopen vosami vypadal titěrně, kráčel však ke mně stejně arogantní houpavou chůzí.

„Takže vy jste ten zrádce mezi mravenci," po-znamenal jsem. „Mělo mě to napadnout."

„Žádný zrádce!" vyprskl Krag. „Všechno, co dělám, má posloužit jen většímu dobru Mrave-niště. A jestli to větší dobro vyžaduje, aby byla odstraněna mravenčí královna, nechť se tak sta-ne. Dny míru skončily! Skončila doba, kdy mra-venci chovali mšice a pachtili se při shánění drobtů! Svítá nám nový zlatý věk. Až bude stará královna svržena, skvělá aliance mravenců a vos se dá na pochod a podrobí si všechny, kdo jí budou stát v cestě. Ti, kteří se nepodvolí, budou vyhlazeni..."

„Zrovna jako to chodí u těch bojovnejch mra-venců v Jižní Americe?" zeptal jsem se. „Přesko-čilo vám."

Krag se jen otočil k vosí královně.

„Nenechte se znást sladkými řečičkami toho brouka, Veličenstvo. Je to nepřítel aliance a mu-sí být zničen."

„No tak dobře, Kragoušku cukroušku," odpo-věděla koketně královna.

„Počkejte!" vyjekl jsem. „Pořád ještě vám mů-žu být užitečnej! Můžu vám najít Clarissu!"

Krag zavrtěl hlavou a pohlédl na mne s úsmě-vem, v němž nebyla ani špetka sympatie. „Kdy-byste to byl udělal dřív, mohl jste z toho vyváz-nout se zdravou kůží. Treba bychom vás dokonce nechali naživu. Vy jste ale musel strkat nos i do všeho, co se vás netýkalo, co?"

„Pořád ještě ji můžu najít," přesvědčoval jsem ho. „Už jsem s ní jednou mluvil. Byl bych toho zjistil víc nebýt toho, že se vaše vosí kamarádky rozhodly dát mi lekci plavání."

„Ano," přikývl Krag. „To bylo docela obyčejné nedorozumění. Nevěděly o tom, že jednáte podle mých instrukcí. Pokud ovšem jde o vaše další služby, s politováním vám musím sdělit, že už jsou zbytečné. Váš čas vypršel."

Do místnosti vešel párek vos, které mezi sebou vedly mravenčí samičku známou pod jménem Clarissa. Mezi těmi žlutočernými násilnicemi vypadala malá a zranitelná. Oči jí nervózně tě-kaly po královské komnatě.

„Našli jsme ji, jak se schovává kousek od plotu," hlásila jedna z vos.

„Báječné!" zaradovala se královna. „V tom pří-padě myslím, že už je čas."

„Čas na co?" zeptal jsem se, přestože jsem tušil, že se mi odpověď nebude zamlouvat.

„Čas, abyste oba zemřeli," zavrkala rozvzně královna. „Strážte - odved'te je k pavoukovi!"

14)

Dvě statné vosy mě popadly a vyvlekly ven z hnízda. Když dospěly ke vchodu, vznesly se do vzduchu a unášely mě mezi sebou. Viděl jsem, že další vosy letí vedle nás a nese Clarissu.

Let netrval dlouho. Zatočili jsme doprava a pře-létli jsme těsně nad kompostem; pak mě vosy náhle pustily. Neměl jsem čas roztáhnout křídla, takže jsem se zřítíl k zemi jako kámen.

Můj pád zbrzdilo něco měkkého - něco hebké-ho a smrtícího. Byla to síť toho obřího pavouka a já jsem v ní byl

neodvratně chycen. O chvíli-ku později přistála těsně vedle mne Clarissa. Celá pavučina se zatřásla. Clarissa vyrazila výkřik děsu, když si uvědomila, kde jsme. Horečně zápasila s vlákny ve snaze uniknout.

„To nemá smysl," zabručel jsem. „Z pavučiny, jako je tahle, ne vyvážneme - pokud nám totiž někdo nepomůže."

Konečně sebou přestala házet. Byli jsme oba v pasti a bylo jen otázkou času, kdy se pavouk vrátí. Clarissa otočila hlavu a podívala se na mne.

„Co... co jste říkal, že jste zač?" zeptala se.

„Jmenuju se Všivák Muldoon," odpověděl jsem, „a jsem detektiv. Řek bych, že tě moc rád zase vidím, ale za daných okolností..."

„A co s tím vším máte společného?"

„Tak moment," zarazil jsem ji. „Na to se chci zeptat já - co s tím máš společného ty?"

Clarissa rozčileně zamrkala. Nepromluvila, ale viděl jsem, jak v ní slova kvasí a vřou. Ko-nečně to z ní vytrysklo ven.

„Je to hrůza!" zanaříkala. „Ještě před několika týdny jsem byla docela normální mravenčí sa-mička. Služba Mraveništi pro mě znamenala všechno. Pak jsem ale začala mít jiné pocity - nové pocity - jako by Mraveniště samo o sobě nestačilo. A byli i další, kteří to cítili stejně, takže jsme..."

„O tom vašem individualistickém spolku už vím všechno," skočil jsem jí do řeči. „Pověz mi o Kragovi."

A tak mi Clarissa řekla, jak to bylo.

„Měla jsem zrovna namířeno na schůzku spo-lečnosti. Šla jsem oklikou, aby mě nikdo nezpo-zoroval, takže jsem byla daleko od normálních mravenčích tras. Když jsem ale procházela ko-lem garáže, všimla jsem si něčeho divného. Připlížila jsem se blíž, abych lépe viděla, a scho-vávala jsem se přitom za trsem plevele. Byl to maršál Krag a mluvil právě s nějakými vosami. Smáli se a povídali něco o novém pořádku, kte-rý prý zavedou, až bude mravenčí královna za-vražděna. Přesně takhle to říkali - zavražděna. Bylo to neuvěřitelné! Krag se jich ptal, jestli se vosí královně dá věřit - má totiž pověst nevypočitatelného tvora - ale vosy se jen smály a tvr-dily, že ji dokážou přimět, aby udělala, co po ní chtějí.

Chtěla jsem se potají vytrazit, když jsem se ale pohnula, upoutalo to jejich pozornost. Krag se ohlédl a podíval se mi přímo do očí. Někdo vy-křikl "Chyťte ji!" a vosy se rozlétly ke mně. Byla jsem jen kousíček od štěrbin v betonu, tak jsem do ní honem zalezla a podařilo se mi utéct. Nevěděla jsem, co si počít. Za svými mravenčími nadřizenými jsem jít nemohla - sama jsem po-rušila zákon, když jsem šla na tu schůzku individualistů. Snažila jsem se o tom povědět něko-mu z naší společnosti..."

„Leopoldovi?" zeptal jsem se.

„Ano! Jenže ten prohlásil, že celým smyslem naší společnosti je počínat si individualisticky, takže bych se ke svému problému měla postavit jako individualistka. Myslím, že měl strach."

„To máš nejspíš pravdu," přikývl jsem.

„Každopádně jsem se potom pár dnů držela od Mraveniště stranou. Mravenčí královně se me-zitím donesly zprávy o naší společnosti a straš-ně ji to rozzuřilo. Když se o tom doslechl Krag, uvědomil si, že určitě budu členkou Klubu individualistů a že jsem nejspíš právě šla na jejich schůzku, když jsem ho viděla. Nabídl se, že spo-lečnost vypátrá, ve skutečnosti mu ovšem šlo o to, aby našel - a umlčel - mě.

Nasadil na ten úkol všechny svoje vojáky, ti mě ale najít nedokázali. Královnu jejich neúspěch popudil a usoudila, že nějaký agent na volné noze by mohl mít větší štěstí. Tak jste se do toho na-močil vy. O Kragově plánu královna samozřejmě nic nevěděla.

Kraga nijak netěšilo, že jste ten případ dostal, říkal si ale, že pokud mě najdete, ušetříte mu vlastně práci. A kdybyste zjistil příliš mnoho o je-ho společném plánu s vosami, mohl vás snadno nechat zabít."

„Okamžiček," přerušil jsem ji. „Jak to přijde, že mě jeho vosí kamarádky málem zabily, když jsem na tebe čekal tam u bazénku?"

„Tehdy o vás vosy ještě nevěděly. Myslely si prostě, že se pletete do jejich záležitostí. Tak či tak," pokračovala, „od té doby jsem zůstala sama, schovávala jsem se a přežívala, jak to šlo. Byla jsem... hrozně sama. Pro nás mravence je těžké být sami, i pro individualistické mravence."

Vzpomněl jsem si, co říkala mravenčí královna: kde je dělicí čára mezi samotou a osamělostí? Nevěděl jsem.

„Ještě jedna otázka," ozval jsem se. „Kdy dojde k tý vraždě? Kdy má královna zemřít?"

„V poledne den před příštím úplňkem. Kdy to bude?" zeptala se.

Povzdechl jsem si.

„Dneska." Vzhlédl jsem k oblo-ze. Soudě podle polohy slunce se poledne kvapem blížilo.

Tak takhle to tedy bylo, pomyslel jsem si. Ten spolek individualistů nebyl důležitý. Krag chtěl Clarissu najít jen proto, aby uchránil před pro-zrazením své zrádné spiknutí k vraždě královny. A mladá královnička, kterou jsem v Mraveništi viděl, byla evidentně náhrada, kterou chce dosa-dit na trůn. Nová královna, která udělá všechno, co jí Krag poručí. A pak se spojené armády mra-venců a vos dají na pochod a rozlétnou se s úmys-lem zlikvidovat všechno, co jim bude stát v ces-tě. Zahrada byla odsouzená ke zkáze a já jsem tomu nemohl nijak zabránit. Byla ze mne pavoučí svačinka.

Z podobných myšlenek mě vytrhl jakýsi náhlý pohyb. Z prázdné plechovky, která ležela několik stop od nás, se začalo soukat něco tenkého a hně-dého. Byla to pavoučí noha? Clarissa i já jsme to s hrůzou pozorovali.

To, co se vynořilo, však nebyl pavouk. Byl to škvor, a přestože jsem ho v životě neviděl, poznal jsem ho podle popisu, který jsem dostal.

„Ahoj, Eddie," pozdravil jsem.

15)

Škvora Eddieho to ohromilo. Popolezl ještě o kousek ven z plechovky.
„Jak... jak to, že víte, jak se jmenuju?“ vyptá-val se.
„Jsem detektiv. Tvoji bráchové mě najali, abych tě našel. Zpackal jsem to. Myslel jsem, žeš skončil na talíři toho pavouka.“

Při pouhém vyřčení slova pavouk se Eddie otřásl odporem.
„Co jste řek bratrům?“ zeptal se.
„Žes odešel hledat štěstí na louku.“
„To je fajn,“ pochválil si Eddie. „To jim určitě udělalo radost.“
„To si piš. Tak co kdybys nám pomoh vymotat se z té pavučiny, Eddie?“
Škvor prudce trhl hlavou ze strany na stranu. Bylo jasné, že je nervózní jako sáňky v létě. Odmítal se mi podívat do očí.

„To nejde,“ zamumlal. „Nemůžu se do toho plíst. Taková je dohoda. Nedívám se... nemůžu se dí-vat... na všechno, co se tady v té pavučině děje... na všechny ty brouky, co sežere...“

Viděl jsem svou příležitost.

„Jo, ale slyšíš to, ať chceš nebo ne, co?“

Eddie přikývl. „To ječení se vždycky donese až ke mně. Já to ječení nesnáším. Nejdřív všichni brouci prosej o milost. Pavouk se tomu jenom chechtá. Pak se dá do žrádla - slyším to děsný srkání a mlaskání, a pak to ječení... co jsem tady, sežral jich už tucty a tucty.“

Pohlédl na mne s výrazem zoufalství a děsu ve tváři.

„Nežere jen proto, aby se uživil - má z to-ho hroznej plezír.“

„Tak co tady vlastně děláš?“ podivil jsem se.

Eddieho hlas byl tichý a plný lítosti.

„Myslel jsem si, kdovíjakej nejsem bourák. Táhnul jsem to s partou vos a dělal jsem pro ně různý drobný prácičky. Pak mi jednoho dne řekly, že pro mě maj něco většího. Povídaly, že se něco chystá mezi vosama a mravencema... nějaký plán. Na podrobnosti jsem se nevyptával. Říkaly, že stačí, když budu mít uši našpicované a povím jim, kdybych se doslech, že se nějaký brouk o ten jejich plán zajímá.“

„A co se těm broukům, co se o něj zajímali stalo?“

„Zmizeli. Vosy mi říkaly, že je vzaly do nějaký jiný zahrady. O tomhle tady jsem nevěděl, mys-lel jsem...“

„Tak co se zvrtilo?“ (Chtěl jsem, aby to vzal zkrátka. Nijak zvlášť mě netěšilo viset v té pavu-čině.)

„Nějaký brouci v patiu mě začali podezřívát,“ pokračoval Eddie, „všimli si, že vždycky, když se motám okolo, vosy pak někoho seberou. Vosy říkaly, že nemůžou dovolit, abych ohrozil plán, a tak mě přivedly sem a nakázaly mi, abych se neukazoval, dokud nedostanu další instrukce. Říkaly, že pavouk se mě nedotkne, protože bude mít dostatečnej přísun žrádla. A měly pravdu. Vosy sem vždycky přilétej s broukami a o zbytek už se postará pavouk.“

Takže... vosy pavouka využívaly k tomu, aby se zbavily každého, kdo pojal nějaké podezření ohledně jejich skvostného plánu. Musel jsem přiznat, že to měly dobře vymyšlené.

Ozvala se Clarissa.

„Musíš nám pomoci,“ zabědovala.

„To... to nemůžu,“ vyhrkl zoufale Eddie. „Vosy slíbily, že až nastolej tenovej pořádek, postaraj se o mě.“

Vypadalo to, že už sám doopravdy nevě-ří tomu, co říká. „Jen se nesmím ukazovat.“

Řídl jsem se instinktem.

„A podle tebe se ten pavouk vážně spokojí s tím, že jim dál bude dělat jen obyčejnýho nájemnýho zabijáka? Nemyslíš, že bude chtít víc než jen to?“

Eddie se třásl tak divoce, že málem nebyl schopen slova.

„Totiž... slyšel jsem, jak pavouk říkal něco o tom, že budou muset dojednat nový podmínky. Že jako bude vládnout společně s vosama a mravencema. Co na tom záleží? Prostě tady zůstanu schovanej...“

Věděl jsem, že pavouk, jako byl tenhle, se ne-zastaví, až bude spoluvládce Zahrady. Nechá mravence a vosy, aby odvedli špinavou práci, a pak se vlády ujme sám.

„Jen zůstanu schovanej...“ huhlal Eddie.

„A budeš poslouchat, jak žere další a další brouky?“ vyjel jsem na něj. A pak jsem použil magická slova. „Pověz mi něco, Eddie - co když příště bude tady nahoře viset tvůj brácha Larry? Co uděláš potom, no?“

Otázka visela ve vzduchu jako bouřkové mrač-no. Eddie se svíjel v agonii pochybností.

„I kdy-bych vám chtěl pomoci,“ zakňoural, „nebylo by to nic platný. Jen bych se sám taky chytil do pa-vučiny.“

„Nechytil, kdybys použil támhleten skleněnej střep.“

Kývl jsem směrem, kde na zemi leželo několik kousků rozbitého skla. Eddie na ně po-hlédl, ale nepohnul se.

„PROSÍM,“ žadonila Clarissa a v hlase jí za-zníval smutek smíšený se zoufalstvím. Dojalo to i mě.

Eddieho to očividně dojalo taky. Pomalu se vy-sunul ze své plechovky, zdvihl jeden ze skleně-ných střepů a zamířil k pavučině.

„Nejspíš jsem se zbláznil,“ huhlal si pro sebe, jeho oči přitom ale říkaly, že je to první normál-ní věc, kterou po dlouhé době dělá. Předklonil se a začal opatrně přetřezávat lepkavá vlákna pa-vučiny, která byla omotaná kolem Clarissy. Byla to choulostivá práce, ale po několika minutách byla mravenčí samička volná. Eddie se obrátil ke mně. Dal se do přetřezávání prvního vlákna a něco přitom říkal, já jsem ho ovšem nevnímal. Byl jsem příliš zaujatý pohle-dem na to, co se právě objevilo na protější stra-ně kompostu. Pavouk! Vypadal dokonce ještě větší než předtím. Vypadal jako smrt na

osmi nohou, a přestože si nás zatím nevšiml, mířil přímo k nám.

„Pospěš si," zasyčel jsem. Dvě nohy už jsem měl volné a čtyři ještě vězely v síti.

Eddie vycítil můj strach. Rozhlédl se a ztuhl.

„Řež!" zaječel jsem. Eddie se znovu probral, pižlal vlákna a nepřetržitě si mumlal: „Ne, to ne, to ne..."

Pavouk nás spatřil. Rozběhl se, až jeho hůlkovité nohy rozmazaně kmitaly.

„Honem!" zařval jsem.

„To ne, to ne, to ne..."

Ted' už byly volné čtyři nohy a zbývaly jen dvě - Clarissa se klidila pryč tak rychle, jak ji jen jejích šest nohou neslo - pavouk už dosáhl vrcholku kompostu a hnál se z kopce dolů - „to ne, to ne, to ne," kvílel Eddie, ale neopustil mě.

Sklo se zablýsklo a další noha byla volná - pa-vouk už byl tak blízko, že jsem mu viděl do očí - snažil jsem se silou vůle přimět Eddieho, aby si s tím posledním vláknem pospišil, když vtom střep upustil!

Pavouk už byl tak blízko, že jsem viděl jeho hladové čelisti, tak blízko, že jsem rozeznával chlupy na jeho nohou! Eddie zdvihl střep - pa-vouk už se dostal do cílové rovinky - poslední vlákno pavučiny s hlasitým BRNK! prasklo a mnou to hodilo dopředu. Byl jsem volný - pavouk už nám funěl do zad - rozběhl jsem se - a pavouk dopadl na Eddieho, který právě odhazoval střep stranou.

„Utečte!" zařval škvor Eddie ze sevření pavou-čích čelistí. A pak vydechl svá poslední slova: „Povězte bráchům, že je mi to líto."

Běžel jsem, abych dohnal Clarissu. Neohlížel jsem se a snažil se neposlouchat, když se pavouk pustil do jídla.

16)

Slunce na obloze se už pomalu blížilo k zenitu. Moc času nám nezbývalo. Zastavili jsme se jen jednou, abychom se schovali pod trsem divokého býlí, když nad námi v klínovité formaci přelétla švadrona vos. Měly namířeno zpátky do hnízda.

Pak už jsme s Clarissou postupovali rychlým tempem a za deset minut jsme dorazili k za-hradnímu stolku, kde nervózně čekali Velma, Jake a Leopold.

„Všiváku!" vykřikla Velma. (Vypadalo to, že mě ráda vidí, což mě docela zahrálo u srdce.) „Už jsme mysleli, že jste mrtvý! Kde jste byl?"

„Tak porůznu," odpověděl jsem. Představil jsem jim všem Clarissu a celou minutu jsem promar-nil tím, že jsem vysvětloval, co se stalo.

Leopold se provinile podíval na Clarissu.

„Je mi líto, že jsem tě neposlouchal," omlouval se. „Je mi líto, že jsem byl takový zbabělec."

„Lítostí se můžeš užírat pak," vyštěkl jsem. „Ted' zrovna máme na něco takovýho moc práce. Je na nás závislej osud celý Zahrady."

„To snad nemyslíte vážně," vyjekl nevěřičně Leopold. „Vždyť je nás jen pět! Co zmůžeme pro-ti tisícům?"

„To je pravda," souhlasila Velma. „Vážně to vy-padá, že nemáme šanci."

Dlouze jsem se na tu skupinku zahradní žou-žele před sebou zadíval - feťácká moucha závis-lá na cukru, kobylka se sklonem vrhnout se do všeho po hlavě a dva mravenci s uměleckými ambicemi. Leopold měl nepochybně pravdu - ja-kou jsme měli šanci? Možná by bylo lepší vzít nohy na ramena a poohlédnout se po nějaké nové zahradě, dokud tu možnost ještě máme. Tahle prohnílá Zahrada by mi beztak nechyběla. Jenže pak jsem si vzpomněl na mrňouse Billyho a věděl jsem, že nemám na vybranou.

Ozval se tichý hlásek.

„S-s-souhlasím s V-vši-vákem," prohlásil Třasořitka Jake. „Musíme to a-aspoň zkusit."

Přešel ke mně a postavil se mi po bok.

„Má pravdu," přidala se Clarissa. „Krag a vosy nás nenechají naživu ani náhodou."

Velma pokrčila rameny.

„Vem to čert. I kdybych to sama nepřežila, bude to skvělá historka. Počí-tejte se mnou."

Poskočila kupředu.

Všechny oči se upřely na Leopolda.

„To je přece sebevražda!" protestoval. „Já... já nechci umřít."

Kdo chce? pomyslel jsem si. Clarissa však po-stoupila kupředu. Hlas se jí třásl.

„Poslyš, Leopolde. Právě jsme objevili svobodu být sami sebou, být individualisty. To ale nezna-mená svobodu být sobecký. Být individualista neznamená, že můžeš žít dokonale nezávisle na druhých. Pořád ještě musíš mít přátele, a to znamená, že máš i nějaké povinnosti. Někdy musíš zapomenout na svoje vlastní sobecké zájmy a musíš za svoje přátele bojovat. I když na-sazuješ vlastní život..."

Byla to fráze za frází, věděl jsem ale, že jí to jde od srdce.

Počítám, že právě to také rozhodlo. Leopold zahanbeně svěsil hlavu.

„Tak... já jdu taky," za-mumlal konečně. „Nebudu ale dělat nic nebezpečného, jasný? Vůbec nic."

„Fajn," přikývl jsem. „Tak poslouchejte - udě-láme to takhle. Krag a jeho vojáci se chystají za-útočit na mravenčí královnu přesně v poledne. To bude většina mravenců venku shánět potra-vu. Až uslyšíš poplach, budou spěchat zpátky, aby královnu bránili. V tu chvíli zahájej vosy vzdušnej útok, aby je odřízly a znemožnily jim vrátit se do Mraveniště." Kývl jsem na Velmu a Jaka. „To bude práce pro vás dva."

„C-co budeme dělat, Všiváku?" vyptával se Jake.

Velmě to bylo jasné.

„Do poledního máme ješ-tě chvílku času. Promluvíme si v Zahradě se všemi brouky, které seženeme. Pokud se nám podaří všechny je shromáždit - a tím myslím do-opravdy VŠECHNY - snad bychom se mohli vosám jakž takž vyrovnat."

A z jejího úsměvu mi bylo jasné, že i když si myslí, že náš plán má asi takovou naději na úspěch jako sněhulák v kotel-ně, dá do něj všechno.

„A co my?" zeptala se Clarissa.

Pohlédl jsem na ni a na Leopolda.

„To je jednoduchý. My budeme dole v Mrave-ništi," sdělil jsem jim.

17)

Dostat se dovnitř samozřejmě nebyla úplná legrace. Nemohli jsme se jen tak objevit před Mraveništěm a jako by se nechumelilo požádat o přijetí u královny. Trvalo by asi tak tři vteřiny, než by nás zastavila stráž.

Když jsme se proto blížili ke vchodu do Mra-veniště, Clarissa a Leopold mě převrátili na zá-da. Pokrčil jsem bezvládně nohy a snažil jsem se ani se nehnout. Každý, kdo mě viděl, mě musel považovat za mrtvého.

„To je ono," komentovala to Clarissa povzbudi-vě. „Vážně vypadáte jako mrtvý."

„Díky."

„Jen nezapomeňte," radil Leopold (který se považoval za odborníka na všechny umělecké obory). „Musíte i myslet jako mrtvý!"

Oba mravenci mě popadli a vlekli směrem ke vchodu. Clarissa zůstala vzadu a tlačila, zatímco Leopold šel v čele a táhl mě. Mravenci unesou mnohonásobek vlastní tělesné váhy, takže s mým přesunem neměli příliš velké potíže. Ze všech sil jsem se snažil uvolnit se a „myslet jako mrtvý".

Po několika minutách jsme zpomalili a pak úplně zastavili. Byli jsme u vchodu.

„Žádáme o povolení ke vstupu," ozvala se Cla-rissa. Její hlas neprozrazoval žádné emoce, cítil jsem ale, jak se třese. Zepředu jsem slyšel odpověď mravenčího strážného.

„Podejte hlášení."

Clarissin hlas byl už zase monotónní a bezvýrazný. Připadal mi tak jaksi nepatřičný.

„Nara-zili jsme na tohohle brouka kousek od bazénku, hlásila. „Přemohli jsme ho a neseme zpět jeho tělo na stravu."

„To jste ho přemohli sami dva?" podivil se stráž-ný.

„Byl to starý a slabý brouk," vysvětlila Cla-rissa. „Prakticky nebyl schopný se bránit. Snadno jsme si s ním poradili."

Uber trošičku, pomyslel jsem si a dál jsem hrál mrtvého. Nesmíš to přehánět.

Těch několik vteřin, které strážný potřeboval, aby se rozmyslel, jako by se protahovalo done-konečna. Celou dobu jsem čekal, že vyhlásí poplach a přivolá posily.

Řekl ale pouze: „Povolení uděleno. Vstupte do Mraveniště."

A pak jsem byl zase tažen a strkán, až jsem se znovu ponořil do temných tunelů Mraveniště.

Pokračovali jsme stále dolů. Měl jsem oči za-vřené, slyšel jsem však pravidelné našlapování, jak nás v tunelech míjeli jiní mravenci. V jed-nom okamžiku jsme se pravděpodobně dostali do nějakého opuštěného úseku, protože Clarissa zašeptala: „Kolik vlastně sakra vážíte?"

„Nestěžuj si," okřikl jsem ji. „Jsem starší a slabší, vzpomínáš? Zabili jste mě bez problémů - tak počítám, že mě taky bez problémů unesete."

Leopold si zatím jen něco mumlal sám pro sebe. Pokračovali jsme v sestupu.

Konečně jsme se zastavili.

„Fajn," zašeptala Clarissa. „Už se můžete po-stavit. Vzduch je čistý."

Oba mě popadli za jednu krovku a převálili mě správnou stranou nahoru. Mým očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily temnotě. Podíval jsem se do zasmušilých tváří svých dvou společníků. Bílé znamínko na Clarissině hlavě vypa-dalo jako bledý půlměsíc. Napadlo mě, jestli ješ-tě někdy uvidím skutečný měsíc na noční obloze.

„Dobrá práce," pochválil jsem je, „dostali jsme se pěkně daleko."

Leopold si pohrdlivě odfrkl. Zjevně se nijak dobře ne bavil.

Clarissa jen pomalu přikývla a ukázala na tu-nel za mnou.

„Tudy se jde ke královské komnatě," oznámi-la. „Je to vchod pro uklízečky, takže by v něm nemělo být moc živo. Buďte ale opatrní."

„A vy dva?" zeptal jsem se.

„Seženeme co možná nejvíce individualistů," odpověděla Clarissa a už podvacáté tak opako-vala můj plán. „Pak půjdeme za tou novou rádobykrálovnou."

„Oukej," souhlasil jsem. „Jdeme na to!"

Otočil jsem se a zamířil jsem do tunelu vedoucího ke královnině komnatě.

„Počkejte!" zavolal Leopold. „Nezapomněl jste na něco?"

Znělo to, jako by byl spíš našťvaný než vystrašený.

Horečně jsem přemýšlel. Náš plán nebyl žád-né mistrovské dílo, ale prošli jsme si ho bůhví-kolikrát kolem dokola. Že by mi něco uniklo?

„Nepopřál jste nám hodně štěstí," zahučel Leo-pold.

Usmál jsem se.

„Počítám, že budeme potřebo-vat víc než jen štěstí," prohlásil jsem, „ale jestli ti to udělá dobře... tak hodně štěstí!"

S těmito slovy jsme se rozešli každý svou ces-tou a vklouzli do potměných chodeb. Ubíral jsem se svým tunelem, jak jsem nejrychleji dokázal, hnán nejrůznějšími obavami: Nejdu příliš pozdě? Budou Velma a Jake úspěšní ve svém boji proti vosám nad Mraveništěm? Až tenhle den skončí, bude ještě mravenčí královna naživu? Budu ještě naživu já?

Byl jsem tak ponořen do svých myšlenek, že jsem se nechal překvapit mravencem, který se přede mnou objevil.

„Stát!" houkl. „Co tady dě..."

Neměl jsem čas s ním diskutovat. Pokud to byl jeden z Kragových vojáků, musel jsem se ho zba-vit. A i kdyby jedním z nich nebyl, neměl jsem čas na vysvětlování. Praštil jsem ho po hlavě. Svalil se na zem - v bezvědomí.

„Jestli jsi loajální královně," prohlásil jsem, když jsem míjel nehybnou postavu, „tak se dob-ře vyspi, kamaráde - a doufáme, že až se pro-budíš, bude to na snídani na počest vítězství."

Běžel jsem tunelem dál. A ještě dál. Už jsem se začínal strachovat, že jsem někde nesprávně zabočil, když jsem před sebou zaslechl nějaké zvuky. Tunel se rozšířil a vyústil do velkého sálu.

Pomalíčku jsem došel až k okraji tunelu, vystrčil jsem opatrně hlavu a pohlédl jsem pod sebe do královské komnaty Mraveniště.

Byla tam hlava na hlavě. Královna právě prováděla každodenní přehlídku svého vojska. Každý den si nechávala nastoupit jinou divizi slavné mravenčí armády. Dnes to byla Kragova divize, takže komnata byla nacpaná jeho vojáky.

Krag sám stál na straně. Předstíral, že královně zdvořile naslouchá, viděl jsem však, že je připraven k akci. Téměř se třásl vzrušením.

S úlevou jsem zaznamenal, že v komnatě stojí několik řad královniny osobní gardy. Gardisté byli ve značné menšině, alespoň se však mohli Kragovým silám postavit na organizovaný odpor.

„Velice uspokojivé," říkala právě královna. „To bude všechno, maršále Kragu..."

„Ne tak docela," ušklíbl se Krag a pak zvolal: „VOJÁCI! NÁŠ ČAS PŘÍŠEL! PRO SLÁVU MRAVENIŠTĚ, DO ÚTOKU! ZABIJTE KRÁLOVNU!"

Vojáci propukli v řev, při němž tuhla krev v žilách, a vyrazili kupředu.

Povzděchl jsem si. Už to začalo...

18)

V místnosti zavládl chaos. Tucty Kragových vojáků vyrazily do útoku a divoce cvakaly kusadly. Hnaly se kupředu jako ničivá vlna.

Slyšel jsem, jak královna překvapeně vyjekla. Její loajální gardisté se okamžitě sešikovali těsně kolem ní a vytvořili obrannou formaci.

Obě jednotky se se strašlivým řevem střetly a propukl zápas těla na tělo. Byla to úporná potyčka a komnata duněla bolestnými skřeky i triumfálním jásotem. Podlaha byla brzy posetá těly padlých, jak bojoval mravenec proti mravenci.

Vyřítel jsem se kupředu ze svého úkrytu. Vybral jsem si nejbližšího mravence - jednoho z Kragových - a odhodil jsem ho stranou. Další mravenec mi vyskočil na záda, kousal, štípal a stříkal po mně kyselinou. Chybný tah - má pancéřová nábranka se mu nepodařilo prorazit. Prudce jsem se otočil a shodil jsem ho přímo na dva z jeho spolubojovníků. Na protější straně královské komnaty jsem viděl samotného Kraga. Stál na hromádce hlíny, která mu zaručovala dobrý výhled po celém bojišti. Vykřikoval hlasité povely svým vojákům. Litoval jsem, že ho nemám blíž - zakroužit Kragovým hubeným mravenčím krkem mi v tu chvíli připadalo jako docela bohužel nápad.

Sklonil jsem hlavu a klestil jsem si cestu bojovou vřavou, dokud jsem nedorazil k linii gardistů chránících královnu. Když mě spatřili, zatvářili se nechápavě a už už se chystali na mne zaútočit, když jsem za jejich zády zaslechl královnin odhodlaný hlas: „Ten je na naší straně! Vítejte ve válce, pane Muldoone!"

Když jsem se zapojil do boje po boku jejích gardistů, přistihl jsem se při myšlence, že jsem se v mravencích mýlil. Odjakživa jsem je považoval za chladné a neschopné emoci, ale tihle královští gardisté bojovali tak vášnivě a statečně, že jsem byl ohromen. Kdykoli jeden z nich padl, další naskočil na jeho místo, a neúnavně se rvali, zatímco se o naši obrannou linii tříštila vlna Kragových vojáků za vlnou.

Navzdory této osobní odvaze se však bitva začala přece jen schylovat k rozhodujícímu konci. Kragovy oddíly byly v příliš velké převaze. V naší obranné linii se začínaly objevovat mezery. Je jen otázkou času, pomyslel jsem si, kdy se útočníci dostanou až ke královně. Krag zvitězí!

Pak se to ale stalo - komnatou se rozlehl hlasitý pokřik, když se na jejím prahu objevily čerstvé síly.

„ZA KRÁLOVNU A ZA MRAVENIŠTĚ!"

Dorazili mravenci, kteří byli venku. Vosám se nepodařilo zabránit jim v návratu! Loajální mravenci se dostali zpět, aby ochránili svoji královnu. Velma to dokázala!

Hlasitě jsem se rozesmál.

„Miluju tě, Velmo! Už nikdy neřeknu proti kobyilkám křivý slovo!"

Nové oddíly se vrhly na Kragovy vojáky, kteří teď bojovali na dvou frontách. Bitva zuřila s nepolevující silou. V jednom okamžiku jsem si všiml, že Krag opustil svou pozorovatelnu, neměl jsem ale možnost přemýšlet o tom, proč to udělal - měl jsem plné ruce práce s odražením dvou útočících mravenců.

Nemám ponětí, jak dlouho bitva trvala. Ko-nečně však přišel okamžik, kdy jsem si uvědo-mil, že většina Kragových bojovníků se buď vzda-la nebo byla pobita a zbytek že uprchl. Ti, kteří chtěli pokračovat v boji, byli obklíčeni a syste-maticky likvidováni. Bylo po všem - útok se ne-zdařil.

„Pane Muldoone!" rozlehl se komnatou ma-jestátní hlas. Byla to královna. „Je od vás oprav-du milé, že jste zaskočil na návštěvu! Ve světle nedávných událostí mám dojem, že je vhodná chvíle, abyste mi pověděl, jak jste pokročil ve svém vyšetřování..."

Řekl jsem jí všechno, co jsem věděl o Kragově plánu.

„Zabít mě? Mraveniště ale nemůže existovat bez královny," protestovala.

„Tady je vaše odpověď," odtušil jsem a ukázal jsem na postranní dveře, v nichž stáli Leopold s Clarissou a houfem svých individualistických mravenčích přátel. Za sebou vedli mladou krá-lovničku.

„Krag měl v plánu dosadit na trůn novou královnu," vysvětloval jsem, „skutečnou moc by si ovšem uchoval on sám"

Stará královna si pozorně prohlížela svou mladší sokyni.

„Přived'te ji blíž!" nařídila.

Gardisté uvolnili cestu, aby mohli Clarissa, Leopold a mladá královna přistoupit k vládkyni. Královnička měla ospalý a nepřítomný výraz, jako by doopravdy nevěděla, co se vlastně děje. Když obě stály těsně proti sobě, zdvihla ke staré královně unavené oči. Náhle se jí obličej zkřivil v grimasu čiré nenávisti.

„Smrt královně!" zaječela. „Ať žije nová krá-lovna!" Vrhla se proti staré vládkyni se smrtícím žihadlem připraveným bodnout.

Clarissa se natáhla, aby ji zadržela, ale nesti-hla to. Žádný z gardistů nebyl dost blízko a já sám jsem také stál příliš daleko. Jediný, kdo mohl něco udělat, byl Leopold: Leopold, mrave-nec, který se tak bál, že si ani nechtěl vyslech-nout Clarissin příběh; Leopold, mravenec, který tvrdil, že královna pro něj nic neznamená a kte-rý při téhle akci odmítal dělat cokoli nebezpeč-ného.

Jenže Leopold nezaváhal. Aniž by myslel na svou vlastní bezpečnost, skočil dopředu a vmáč-kl se mezi obě královny. Žihadlo mladé královničky se zabýsklo a zabodlo se do Leopoldovy hrudi.

Dva elitní gardisté se jí během několika vteřin chopili a stále ještě vřiskající ji vlekli pryč. Pro Leopolda už ale bylo pozdě. Zhroutil se u nohou staré královny, jejíž život právě zachránil. Truchlivě k němu sklopila oči.

„Tohle byl sku-tečně mravenec, který kladl dobro Mraveniště nad své vlastní," prohlásila. Leopold ležel na podlaze a lapal po dechu. Bylo zřejmé, že umírá. Slabým hlasem začal recitovat svou poslední báseň.

„Zemřít-li musím
tady v Mraveništi,
myslete na mne,
generace příští,
že jsem se snažil
mít vždy vlastní tvář,
ach, tedy sbohem,

Zarazil se.

„Hmm, co se rýmuje s tvář?" zeptal se.

„Snář?" navrhl jeden z královniných gardistů.

„Lhář?" ozval se někdo jiný.

„Jistě, jistě," odsekl nevrle Leopold, „to se ale pro poslední verš mé básně umírajícího moc ne-hodí, ne?"

Hlas měl o něco silnější.

Přistoupil jsem k němu blíž.

„Jak zlý to s tebou vlastně je?" zeptal jsem se. Neviděl jsem na něm žádné zranění. Že by ho to žihadlo minulo?

Leopold pohlédl na své tělo, které považoval za odepsané a umírající. Pokusně zavrtěl všema šesti nohami.

„Můžu chodit!" vykřikl. „Budu žít! To je zázrak!"

Zdálo se, že Leopolda jeho vlastní čin úplně vyvedl z míry. Neměl jsem čas mu něco vysvět-lovat. Musel na to přijít sám - že jedním z nej-přesvědčivějších způsobů vyjádření individuali-ty je riskovat ji pro něco, o čem jsme přesvědčeni, že je správné.

Ušklíbl jsem se. Nevěřil jsem, že by měl Leo-pold v těle jedinou nesobeckou kost. Kdo by si byl pomyslel, že se z něj vyklube hrdina? Možná že téhle Zahradě přece jen svítala určitá naděje. Obrátil jsem se ke královně a jejímu doprovodu.

„Kde je Krag?" zavolal jsem.

Jeden z královniných gardistů vystoupil z řa-dy.

„Zmizel s oddílem svých elitních vojáků," oznámil. „Utíkali tudy," ukázal k jednomu tune-lu.

Rozběhl jsem se do temného otvoru.

19)

Hnal jsem se tunely rychlostí, která překva-povala i mne samotného. Tím, co mě udržovalo v pohybu, bylo pomýšlení na Kraga. Na Kraga zrádce. Na Kraga neúspěšného atentátníka. Nemohl jsem ho nechat uprchnout.

Krag musel vědět, že je pronásledován, rozhodl se tedy otočit se a bojovat. Proběhl jsem kolem jednoho rohu a ocitl jsem se v malé komnatě, kde Krag čekal s oddílem šesti svých elitních vojáků. Sám stál v jejich čele.

„Ták, Muldoone," protáhl posměšně. „Na tuhle chvíli jsem se těšil od našeho prvního setkání. Můj plán je možná v troskách, bude mi ale potěšením tě kousek po kousku roztrhat..."

Postoupil kupředu a jeho vojáci ho následovali. Věděl jsem, že bych proti nim neměl šanci - v několika vteřinách by mě přemohli svým počtem, kousali by a štípali, což by znamenalo poslední sbohem pro vašeho oddaného přítele, soukromého vyšetřovatele Všiváka Muldoona. Přesto jsem se chystal neprodat svou kůži lacino.

Pak jsem ovšem dostal nápad. Nebylo to nic světoborného, nic lepšího jsem ale neměl. Neo-slovil jsem Kraga, ale mravence za ním.

„Počkejte!" vykřikl jsem. „Poslechněte si ho! Tohle vážně považujete za vyjádření mravenčího kolektivismu? Celou tu dobu Krag jednal ve svém vlastním zájmu, pro svoji vlastní slávu. Když se chystal vyměnit královnu, nechtěl tím posílit Mraveniště - chtěl tím posílit sám sebe."

„Přece nebudete poslouchat blábolení nějaké-ho brouka!" vyštěkl Krag. „Na něj! Zabijte ho! Roztrhejte ho na cucky!"

Mravenci se ale zastavili. Dívali se po sobě a nervózně přešlapovali, ke mně se však už ne-přibližovali.

„Idioti!" hulákal Krag. „Copak to nevidíte? Je to můj nepřítel! Musíte ho zničit!"

Využil jsem výhody, kterou mi poskytl.

„Sly-šeli jste to?" zeptal jsem se. „Říkal můj nepřítel a ne náš nepřítel. Krag je nejhorší ze všech individualistů, a to ho přitom nepostříkali žád-ným sprejem. Mluví o slávě pro Mraveniště, ale myslí tím slávu pro sebe. Je opilej mocí!"

Mravenci zůstali naprosto nehybně stát. Napětí ve vzduchu bylo tak husté, že byste se po něm klidně mohli projít. Pak se všichni pomalu, jeden po druhém, ke mně i ke Kragovi otočili zá-dy. Jasně tím dali najevo, že pro ten den už s bo-jem skončili.

Krag byl vzteky rozpálený doběla, bylo mu však jasné, že sám se se mnou nemůže měřit. Věděl, že ztratil všechno.

„Za tohle tě dostanu, Muldoone, ty všetečnej brouka!" zaječel.

Usmál jsem se.

„Velký slova na tak malýho mra-venečka."

Pohlédl mi přímo do očí.

„Já se vrátím," vy-hrožoval. „Tahle Zahrada o mě ještě uslyší!"

Pak bleskově zmizel v jednom z maličkých po-stranních tunelů. Chtěl jsem běžet za ním, ale otvor pro mne byl příliš úzký. Poslední, co jsem z Kraga viděl, byly jeho zadní nohy, když úpr-kem pádil temnotou vstříc svému dalšímu ne-znamému osudu. Doufal jsem, že ho čeká něco pěkně ošklivého.

Obrátil jsem se a chtěl jsem se vrátit do krá-lovské komnaty. Zarazil mě něčí hlas.

„Pane Muldoone?" Byl to jeden z mravenců bývalé Kragovy osobní gardy.

„Jmenuju se Všivák," zavrčel jsem.

„Měl jste pravdu, Všiváku," prohlásil mrave-nec. „Jsou situace, kdy mravenec nemůže jen po-slouchat rozkazy. Někdy se musí sám zamyslet a rozhodnout." Pohlédl na své spoléčnický. „Jako jsme to zrovna teď udělali my."

„Neznáme se náhodou?" zeptal jsem se. Mra-venci většinou vypadají jeden jako druhý, tenhle mi ale připadal nějak povědomý. Najednou jsem si vzpomněl.

„Jmenuju se Frank," usmál se. Byl to ten chla-pík, co mě na začátku celého tohoto případu do-provázal při mé první návštěvě Mraveniště. „Můžu pro vás něco udělat?"

Přikývl jsem.

„Jen mi ukaž nejrychlejší cestu ven. Musím si tam nahore ještě něco zařídit."

Byla to úleva ocitnout se zase na povrchu a cí-tit, jak mi do tváře svítí slunce. Nahore mě ale čekalo něco, s čím jsem vůbec nepočítal.

V době, kdy dole v hlubinách Mraveniště zuř-la bitva, došlo ke stejné strašlivému krveprolití i na jeho povrchu. Tráva byla posetá mrtvými a raněnými z řad obou bojujících armád - na jedné straně to byly vosy a na druhé nejružnější příslušníci všech ostatních hmyzích druhů, kte-ré v Zahradě najdete.

Byl to očividně děsivý a nelitostný boj, vosy z něj ale odešly poražené. Po bitvě zřejmě odlét-ly zpět do svého hnízda mezi kořeny stromu za plotem. Všechn ostatní hmyz teď ošetřoval ra-něné. Někteří, kteří se obávali, že jejich spolu-bojovníci v bitvě padli, pátrali po jejich tělech. Rozhodně tu nepanovala žádná opojně vítězná nálada - atmosféra byla naopak plná jakési re-zignované únavy. Nepřekvapovalo mě to - válka vás dokáže pěkně skrouhnout.

Promotával jsem se skupinkou ovádů, kteří se už teď snažili jeden druhého trumfnout histor-kami o svých bojových zážitcích, když mě oslovil něčí povědomý hlas. Otočil jsem se a spatřil jsem Larryho, staršího bratra škvara Eddieho.

Kývl jsem mu na pozdrav. Larry na mne od začátku zapůsobil jako solidní chlapík - potěšilo mě, že když došlo na lámání chleba, věděl, kde je jeho místo. Chystal jsem se, až bude po všem, povědět mu, že může být na bratříčka Eddieho hrdý. Teď jsem ale měl jinou práci.

Zahlédl jsem ji kousek před sebou a vlna úle-vy, která mě zalila, mě samotného překvapila. Velma! Bavila se s beruškou, která si v bitvě zlo-mila křídlo. Došel jsem k nim.

„Všiváku," zaregistrovala mě Velma. „To je fajn, že jste se konečně ukázal, o to nejlepší jste přišel."

„Bez starosti. My jsme si tam dole pod zemí udělali taky docela slušnej mejdan," ujistil jsem ji. „Clarissa a Leopold jsou oukej. Co Jake?"

„Nic mu není," odpověděla Velma. „Oblítal a při-vedl všechny mouchy z okolí - škoda, že jste to neviděl, Všiváku. Na zemi bojovali škvři po boku švábů a mravenců, ve vzduchu operovaly bojové formace much, masařek a čmeláků. Byla to nád-hera! Ty vosy se rvaly jako vzteklé, ale neměly proti nám šanci."

„Vsadím se, že z toho bude pořádněj sólokapr," ušklíbl jsem se.

Rozhlédli jsme se s Velmou po Zahradě. Na pro-tějším konci trávníku seděl na zahradním lehát-ku líně rozvalený Muž z Domu.

„Myslíte, že si vůbec všiml toho, co se tady ko-lem dělo?" zeptala se Velma.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Lidi jsou moc velký tupci, než aby si všimli, co se kolem nich děje. Nejspíš si prostě říká, že je hezký letní odpoledne."

„No, možná že teď už je," přikývla Velma. „Všech-no se přece může zase vrátit do normálních ko-lejí, ne? Je po všem."

Byl jsem v pokušení s ní souhlasit. Zahrada vypadala v odpoledním slunci tak pokojně: záři-vá zeleň trávníku a barevná mozaika na květin-o-vých záhonech. Málem by vás to zlákal-o, abyste ji považovali za oázu klidu a pokoje. Málem, ale ne docela.

Věděl jsem, že není po všem.

„Ještě ne," povzdechl jsem si. „Ještě je třeba se postarat o jednu věc, a to musím udělat já sám."

„O jakou?" vyptávala se Velma, podle výrazu jejího obličeje jsem ale usoudil, že tuší, co mám na mysli.

„Jdu zabít pavouka," řekl jsem.

20)

Procházel jsem tou spouští, kterou po sobě za-nechala krvavá bitva, a nechtělo se mi věřit, že slunce svítí vesele a bezstarostně, jako by se ne-stalo nic neobvyklého. Nepřipadalo mi to správné. Muž z Domu stále odpočíval na pruhovaném za-hradním lehátku. Vklíně měl položené noviny, ale nečetl je. Spal. Hlavu měl svěšenou na stranu a z hrdla se mu dralo dunivé chrápání.

Když jsem procházel kolem, věnoval jsem mu dlouhý nepřátelský pohled a pomyslel jsem si: Ty nemáš vůbec ponětí, co se v té tvé zahradě děje, vid'š? Klidně ses tady opaloval, zatímco přímo pod nosem ti došlo k pokusu o atentát a o vojenskej puč! Prakticky k válce! Jestli je nevědomost doopravdy požehnání, musíš bejt zatraceně šťastnej chlapík.

Zavrtěl jsem hlavou a pokračoval dál na jih - na jih směrem k hromadě kompostu. Na jih smě-rem k pavoučímu doupěti.

Když jsem tam dorazil, ta osminohá potvora taky spala. Její velké tučné tělo bylo napůl ukry-té ve stínu a líně se rozvalovalo ve vzdáleném rohu obrovské pavučiny. Vzpomněl jsem si, jaké to bylo, když jsem v té smrtící pasti sám vězel. Nebyla to příjemná vzpomínka.

Díval jsem se na toho velkého chlupatého pa-vouka a přemýšlel o tom, kolik ubožáků z naší Zahrady už zabil. A pak jsem chvíli přemýšlel o tom, kolik dalších ještě zabije - pokud ho totiž někdo nezastaví. A ten někdo jsem byl já.

Cítil jsem, jak mě při pohledu na něj zalévá vlna vzteku. Dívám se na život asi takhle: všichni musíme jíst a spouště brouků a pavouků nejvíc vyhovuje jídelníček z jiné živé havěti - pokud možno z ta-kové, co se na oplátku nesnaží sežrat je. Nechci soudit, jestli to tak je dobře nebo špatně - prostě to tak chodí.

S tímhle pavoukem to ale bylo jinak. Ten se v zabíjení vyžíval. Samozřejmě, pracoval jako nájemný vrah pro vosy a pro Kragovu bandu zrádných mravenců, věděl jsem však, že stejně ochotně by zabíjel i bez nich, jen tak pro vlastní potěchu. Masakrování druhých bylo jeho koníčkem. A věděl jsem také, že plán na vosy a mravenčí alianci sice neuspěl, pavouka to ale nezastaví. Nepřestane zabíjet, dokud Zahradu neovládne.

Rozhodl jsem se dát se do práce.

Dovolte, abych vám něco pověděl o zlatohlávcích. Ti někdy dorůstají až šestnácti centimetrů délky a jejich velikosti odpovídá i jejich síla. Takový hromotluk by si s pavoukem snadno poradil.

Já ovšem bohužel nejsem zlatohlávek. Pavouk byl větší než já, rychlejší než já a tudíž nebezpečnější než já. (Byl taky chlupejší než já, ale to za daných okolností nejspíš nebylo podstatné.)

V jednom směru jsem ovšem proti němu byl ve výhodě - v tom, co jsem měl v hlavě. Vsadil jsem na to, že toho starého pavoučího tupce do-kázu přelstím.

Nejdřív ze všeho jsem potřeboval upoutat jeho pozornost. Sebral jsem malou větvičku a párkrát jsem s ní pořádně zabubnoval do vnějších vláken jeho sítě. Celá pavučina se roztrásla, a jakmile se vibrace donesly až k pavoukovi, vy-skočil z úkrytu. Pohlédl na mě a měl jsem dojem, že v těch mrtvých očích vidím nepatrný záblesk nechápa-vého úžasu. Nebyl nejspíš zvyklý na to, aby ně-jaký brouk přišel až k němu a dobrovolně se mu nabídl k večeři. Rozběhl se ke mně.

Nasadil jsem svůj nepřátelštější úšklebek, zahodil jsem větvičku, otočil jsem se a prechal jsem jako o život. Řítil jsem se podrostem, jako tank jsem se valil divokým býlím a křovinami. Rychle jsem se ohlédl přes rameno - pavouk mě svým trhaným osminohým během pronásledoval. Byl rychlejší než já - o tom nebylo pochyb - já byl ale menší, takže jsem byl schopen pro-táhnout se skulinami, do kterých se můj proná-sledovatel nevešel.

Konečně jsem dospěl k vnějšímu okraji trávníku. Právě tady začínala nejriskantnější část mého plánu - na tomhle otevřeném prostranství nemohlo pavoukovi trvat dlouho, než mě dožene...

Sklonil jsem hlavu a jako zajíc jsem upaloval po čerstvě posekané trávě. Ze strachu, že by mě to zpomalilo, jsem se ani neodvážil ohlédnout. Nepotřeboval jsem se ohlížet - každý nerv v mém těle mě ječivě přesvědčoval, že se pavouk blíží. Odolal jsem ale nutkání vznést se do vzduchu a běžel jsem dál.

Pohlédl jsem před sebe, abych se ujistil, že tam pořád ještě je. Byl tam - Muž z Domu, odpočívající v lehátku uprostřed trávníku. Ještě spal. Rozběhl jsem se přímo k němu. Nebylo to už da-leko, což bylo dobře, protože jsem pomalu začí-nal ztrácet tempo.

Soustředil jsem se na svůj cíl tak úporně, že té jamky v trávníku jsem si všiml příliš pozdě. Zřítel jsem se do ní po hlavě a jen taktak jsem stačil zabránit tomu, abych se nepřevalil na zá-da.

Zrovna jsem si v duchu říkal, že to bylo sku-tečně o vlasek, když se nade mnou objevil pavouk. Byl na trávě ještě rychlejší, než jsem čekal. Děsivě zasyčel a mně prolétly hlavou představy toho nejhoršího.

Rozevřel jsem zadní pár křídel a chystal jsem se vzlétnout. Byla to spíš reflexivní reakce než promyšlený manév-r. Počítal jsem nejspíš, že podaří-li se mi uletět, zůstanu naživu a s pa-voukem si to vyřídím jindy. Bylo však pozdě. Pavouk záutočil a popadl jedno z roztažených křídel na mých zádech. Pokusil se stáhnout mě za to křídlo zpět, místo toho jsem ale cítil, že se úplně utrhlo. Nebolelo to tolik, jak byste asi če-kali (přestože ani tak to není zkušenost, kterou bych někomu doporučoval).

Využil jsem příležitosti a rozběhl jsem se s vět-rem o závod. Na zádech, kde bývalo moje utržené křídlo, jsem cítil tupou bolest. Přiměl jsem se bolest ignorovat a běžel jsem dál. Pavouk mi byl v patách.

Už už jsem si začínal myslet, že se tam, kam běžím, nikdy nedostanu, konečně jsem však dorazil k cíli - k Muži z Domu. Stále ještě tiše pochru-poval a nohy měl překřížené, takže na ze-mi mu spočívala jen jedna. Vrhл jsem se kupředu a dopadl jsem na oděnou špičku jeho těžkého bagančete. Šplhal jsem po přední straně boty nahoru a dával jsem si pozor, abych nohou neu-vázl ve šňorovacích dírkách. Pavouk pode mnou vylezl na botu také.

Ted' už jsem byl na samém vrcholu bagančete. Podíval jsem se nad sebe a sledoval jsem křivku Mužovy nohavice. Chlupatá bílá kůže jeho nohy mizela nahoře v temnotě. Představa, že bych se nechal zahrnat do takové pasti, se mi právě neza-mlouvala.

Místo toho jsem vyskočil a zachytil jsem se okraje Mužových kalhot. Otočil jsem se a rozběhl jsem se vzhůru po přední straně nohavice. Na vrcholku holeně mi zablokovala cestu Mužova druhá noha, kterou měl přehozenou přes první. Přeskočil jsem na ni a vyšplhal jsem až na vrcho-lek kolena. Tam jsem se zastavil a otočil jsem se. Naběhal jsem se až dost - tady jsem se hodlal postavit nepříteli.

Po několika dlouhých vteřinách se nad hřebe-nem kolena objevila chlupatá noha. Pak se vy-nořil celý pavouk. Zaczvalak hrozivými kusadly a zamířil ke mně. Postupoval ted' docela pomalu - téměř nenuceně - jako by si vychutnával každ-ý okamžik. Ztuhl jsem strachem.

Měl jsem ale přece plán! V okamžiku, kdy se pavouk hotovil ke skoku, jsem se náhle sehnul a vši silou jsem se zakousl do Mužovy nohy. Co se mělo dít dál, to jsem měl naplánováno násle-dovně: kousnutí toho chlapa probudí; sklopí oči a uvidí, že mu na noze sedí velký ošklivý pavouk; popadne noviny a rozplácne ho. Mlask! Já zatím seskočím dolů a uteču do bezpečí.

Mazaný plán, co? Mělo to jen jednu drobnou chybičku: látka, ze které měl Muž ušité kalhoty, byla příliš tlustá. Nedokázal jsem ji prokous-nout až na Mužovu kůži, takže se vůbec nepro-budil. V mysli se mi zformovala pouhá dvě slova:

ZATRACENEJ a MALÉR.

Pavouk pomalu postupoval kupředu. Věděl, že jen s jedním křídlem mu nemůžu uletět. Každ-ým okamžikem byl blíž a blíž. Cítil jsem, jak mě z boku ovívá jemný vánek.

To bylo ono! Pořádně létat jsem skutečně nemohl, ale plachtit ano! Rozběhl jsem se přímo proti přicházejícímu

pavoukovi. V posledním možném okamžiku jsem vyskočil do vzduchu, roztáhl jsem své jediné zbývající křídlo a doufal jsem, že vánek neutichne. Neutichl a zdvihl mě nad hlavu rozzuřeného pavouka. Jedno křídlo znamenalo, že jsem nedokázal letět rovně, ale s tím jsem počítal a skočil jsem na stranu. Opsal jsem ve větru spirálu a přistál jsem na Mužově druhé botě.

Nemarnil jsem čas; věděl jsem, že pavouk už se poženě po Mužově noze dolů. Vydrápal jsem se na vrcholek boty, přeběhl jsem po pokrčené látce ponožky a jako vzteklý jsem se zakousl do Mužovy holé nohy. Pak jsem se překulil a prostě jsem spadl dolů. Zřítel jsem se na zem jako kámen. Ať se dál mělo dít cokoli, na mě už to nezáleželo.

Následující události se mi v paměti slily v rozmazanou skvrnu. Slyšel jsem, jak Muž zařval „AUU“, když se probudil a spatřil na noze obrovského pavouka. Viděl jsem pavouka spadnout na zem, když Muž vyskočil na nohy. A pak jsem slyšel mlasknutí, jak Muž pavouka rozdrtil pod jedním ze svých okovaných bagančat. MLASK!!!

A musím vám něco říct - byl to ten nejsladší zvuk, jaký jsem kdy slyšel.

Epilog

O několik dnů později jsem byl ještě jednou pozván do Mraveniště. „Pozván“ - to se mi zamlouvalo mnohem víc než „předveden“.

Když jsem dospěl do královské komnaty, sotva jsem ji poznával. Mravenci se v mezidobí činili. Vůbec byste neřekli, že se v ní před nedávným odehrála krvavá bitva. Teď tam byla hlava na hlavě. Ve vyrovnaných řadách stály houfce mra-venců a čekaly, až promluví jejich královna.

„Znovu byl nastolen pořádek,“ oznámila. „Mra-veniště je opět jednotné... Prohlašuji, že Kragovi následovníci nebudou nijak potrestáni. Plnili jen své rozkazy, jak se na mravence sluší.“

„Takže všechno je zase normální?“ zeptal jsem se.

Královna se na dlouhou chvíli odmlčela. Konečně opět promluvila.

„Jsem stará... ne ale tak stará, abych se nedokázala učit, a v posledních několika dnech jsem se toho naučila hodně.“

Přelétla shromážděné mravence pohledem. „Ta vlna individualismu nebyla jen následkem lidského chemického po-střihu. Vzešla z nás samotných. Byla to Kragova touha po osobní moci, která mraveniště málem přivedla ke zkáze. Já ovšem...“

Přikývl jsem.

„Co ale s těmi individualisty bude?“

„Takzvaní individualisté loajálně a statečně bojovali po boku mých gardistů,“ prohlásila krá-lovna.

Viděl jsem, jak se v přední řadě Leopold nadmul pýchou. Královna pokračovala: „Ale nejen to, ukázali nám zároveň, že individualis-mus není nevyhnutelně špatný. Naopak, existují situace, kdy je přímo nezbytný. Poučilo mě to o tom, že chcete-li v jistých chvílích posloužit Mraveništi, musíte umět samostatně uvažovat. Jsme jeden organismus, ale tento organismus se skládá z mnoha částí. Z toho důvodu jsem se roz-hodla dovolit, aby individualisté pokračovali ve svých... aktivitách. Kdo ví, co budoucnost Mra-veništi přinese... společně však najdeme sprá-vnou rovnováhu.“

Královna se obrátila ke Clarisse.

„A pokud jde o Clarissu, její práce byla neocenitelná a dostane se jí za ni náležité odměny.“

„Tak moment,“ zarazil jsem ji. „Jaká práce?“

Clarissa se otočila ke mně.

„Celou tu dobu jsem totiž pracovala pro královnu,“ vysvětlila prostě. „Všechno to, co jsem vám říkala tehdy v pavuči-ně, byla pravda. Všechno až na jednu věc - když jsem vyslechla Kragův rozhovor s vosami, vrátila jsem se do Mraveniště a informovala jsem královnu o tom, co jsem slyšela. Nevěděli jsme, jak velká část vojska se připojí ke Kragovi, tak-že jsme se rozhodly počkat a samy se přesvědčit, co se stane. Nevěděly jsme ani, jestli můžeme věřit vám. Než jsem ale stačila vypátrat něco dalšího, zajaly mě vosy...“

Potřásl jsem hlavou a rozesmál jsem se.

Královna se jen zdvořile usmála.

„Samozřejmě,“ ujistila mě. Jako ocenění vašich služeb v této záležitosti, pane Muldoone, se vám dostane toho nejvyššího vyznamenání ze všech. Hodlám vám udělit Řád mraveniště a stanete se čestným mra-vencem.“

„To je skvělý, Veličenstvo,“ odpověděl jsem, „budu to ale muset odmítnout. Naprosto mi vy-hovuje být docela obyčejnej brouk.“

Královna mé přání akceptovala vznešeným přikývnutím.

A to je nejspíš všechno, i když tím to samo-zřejmě definitivně neskončilo. Podle mého názo-ru není žádné vyprávění kompletní, dokud se nedozvíte, jaké byly další osudy všech zúčast-něných. Tak tedy...

* Leopold dostal nabídku vysoké administra-tivní funkce ve správě Mraveniště. Odmítl ji. Když jsem o něm naposledy slyšel, pokoušel se v patiu zorganizovat seminář improvizovaného divadelnictví. Musím na to pamatovat a patiu se vyhybat.

* Clarissu povýšili, přesto však dodnes třikrát týdně vystupuje jako zpěvačka v Dixieho baru. Slaví obrovské úspěchy: když zpívá, vmáčknete se dovnitř jedině na stojáka.

* A Jake? Ten je šťastný jako blecha. Královna vyčlenila celý pluk mravenců, který měsíc strávil tím, že pátral po všemožných zbytcích potravy obsahující cukr a všechny je poctivě nosil muší-mu hrdinovi, kterým se Třasořitka Jake stal.

* Velmě dala Zahradní zpravodajská agentura funkci hlavního zpravodaje a ocenila tak úlohu, kterou sehrála v řešení mého případu. Velma sama tvrdí, že jí to nestoupne do hlavy. No, dejme tomu.

* Když se jejich plán nezdařil, byly vosy něja-kou dobu na válečné noze. Slyšel jsem, že krá-lovna je ještě větší cvok než kdy dřív. Pak se však jedna z nich dopustila toho omylu, že dala žihadlo vnoučkovi, který byl na návštěvě u Mu-že v Domě. Následně byl Muž viděn, jak vychází z garáže s velkou plechovkou chemického pro-středku na hubení vos. Celé vosí hnízdo muselo být evakuováno a podle posledních zpráv, které se k nám donesly, si vosy hledají místo pro nové hnízdo několik zahrad od nás. Nikomu zvlášť nescházejí.

A co já?

No, když opadlo veškeré vzrušení, připadal jsem si tak trochu planě. Věděl jsem, že byl obno-ven klid a mír, neubránil jsem se však pochyb-nostem, jak dlouho to vydrží. Jak dlouho bude trvat, než se nějaká parta dalších mocí známe-ných brouků pokusí zmocnit se v Zahradě nad-vlády? Jak dlouho bude trvat, než se mě zase něco pokusí sežrat? Žili jsme ve světě plném hlado-vých kusadel a já už jsem toho měl až po krk. Měl jsem po krk celé Zahrady. Přemýšlel jsem o tom, jestli by nebylo nejlepší vypadnout a na-mířit si to někam jinam. Třeba byl život na louce doopravdy lepší.

Podobné myšlenky se mi honily hlavou, záro-veň bylo ale v Zahradě něco, kvůli čemu jsem tu musel zůstat. Ten pravý čas přišel po několika týdnech.

Zeptal jsem se Velmy, jestli by se se mnou ne-chtěla projít kolem kopřivového houští. Pozvání přijala, ale tvářila se nechápavě.

„Proč jsme sem vlastně přišli?“ vyptávala se. (Na to, že je příslušnicí hmyzí říše, nemá Velma pobyt pod širým nebem právě v oblíbě.)

„Jen chvilku počkej,“ odpověděl jsem a kývl jsem ke stonku, na kterém visela kukla.

Netrvalo dlouho a začalo to. Celé tvrdé pouzdro kukly, ve kterou se proměnil housenka Billy, se nepatrně zatřásl. Usmál jsem se. Sem tam jsem se na ni zašel podívat, abych se ujistil, žeje všechno v pořádku. A teď byl čas...

Objevila se vlasová puklina. Pouzdro prasklo po celé délce a šterbina se neustále rozšiřovala. Konečně vykoul ven párek tykadel. Následo-vala hlava - hlava motýla, kterým se Billy stal. Motýl zamrkal do prudkého odpoledního slunce a pomalu protáhl ven zbytek těla.

Zpočátku nevypadal nijak velkolepě, jak tam tak seděl na listu kopřivy. Křídla měl malá a ucourané vlhká. Zplihle mu visela dolů.

„To má doopravdy vypadat takhle?“ zašeptala Velma.

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „Musí si nejdřív rozprou-dit krev v žilách. Pak dostanou křídla správnou velikost.“

Ještě jsem ani nedomluvil a křídla se nám při-mo před očima začala zvětšovat.

„To je nádhra,“ vydechla Velma. Neodporoval jsem. Kvůli tomuhle jsem tady zůstával.

Motýl, ve kterého se Billy proměnil, byl neu-věřitelně krásný. Křídla byla kombinací barev tak výrazných, až oči přecházely - sytě krvavě rudá, protkaná sametově černými žilkami a po-setá kříšť-álově modrými skvrnami. Motýl otočil hlavu našim směrem, naprosto však nedal naje-vo, že by nás viděl. Takhle to při metamorfóze chodí - na nic se nepamatujete. Je to, jako byste se znovu narodili.

Motýl držel svá křídla široce roztažená, aby mu na teplém slunci oschla a ztvrdla. Pak jimi konečně zamával a vznesl se do vzduchu.

Sledoval jsem, jak třepotavě odlétá, a cítil jsem něco jako pýchu. Pomohl jsem udržet Billyho v bezpečí. Měl jsem

částečnou zásluhu na té nádheře, kterou jsme teď s Velmou viděli odlé-tat.

A právě v tom okamžiku jsem si to uvědomil. Musím v Zahradě zůstat. Neživím se možná tou nejpříťažlivější prací, ale Zahrada někoho, jako jsem já, potřebuje. Potřebuje někoho, kdo se ze všech sil vynasnaží mrňousy, jako je Billy, ochránit. Bylo to prosté jako facka: těmi haneb-nými květinovými záhony musí kráčet brouk, který sám není hanebný. Patřil jsem sem.

Otočil jsem se k Velmě.

„Mám hlad," konstato-val jsem. „Skočíme si dát něco k jídlu..."

Dovolte, abych vám něco pověděl o chrobácích. Živí se koňským trusem, který sbírají a valí ho před sebou jako kuličku, než ho pozřou. Já ovšem naštěstí nejsem chrobák.

Když jsme odcházeli, Velma se ke mně otočila.

„Poslyš, vlastně jsi mi ještě neřekl, proč se ti říká Všivák!"

„To je dlouhá historie, Velmo," zabručel jsem. „Zajdeme si do Dixieho baru a já myslím, že tam ti to povím..."